CIJENA 1·50 DIN. POŠTARINA U GOTOVU.

NAŠA GOSPO LURDSKA, MOLI ZA NAS!

NAŠA GOSPA LURDSKA

GOD. 1932. BROJ 5.

26923

CRKVENA GODINA

SVIBANJ 1932.

U crkvi se obavljaju pobožnosti u čast nebeskoj Majci.

N. 1. 5. po Uskrsu. Filip i Jakob, apostoli. — Potpuno oproštenje kao na prvi petak, osim toga članovima Bratovštine sv. Krunice i Družbe sv. Petra Klavera, ako uz obične uvjete mole za raširenje sv. vjere.

P. 2. Atanazije, biskup aleksandrijski i velik crkveni učitelj. Danas, sutra i prekosutra su ujedno prosni dani. Procesije s litanijama Sviju Svetih uveo je prvi sv. Mamerto, biskup u Vienni u Francuskoj, a kasnije ih je sveti otac papa Leon III. uveo u cijelu Crkvu.

U. 3. Našašće sv. Križa. Križ je Isusov našla Jelena carica, majka Konstantina Velikoga. Kako su uz križ Isusov bili i križevi razbojnika s Isusom propeti, to se čudom ustanovilo, koji je Križ Gospodnji. Jerusalimski je biskup dao sva tri križa po redu dotaknuti nekoj teškoj bolesnici. Čim se dotakla Križa Isusova, odmah je čudesno ozdravila.

S. 4. Florijan, zaštitnik protiv vatre. Monika, sveta majka sv. Augustina, uzor ustrajne molitve. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast sv. Josipu.

Č. 5. Spasovo. „Bit ćete mi svjedocima u Jerusalimu i po svoj Judeji i u Samariji i do krajeva zemlje. I kad im to reče, njima se na očigled, uzdigne; i uze ga oblak iz očiju njihovih." — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje (ujedno i opće odrešenje), Marijinih kongregacija, bratovština presv. Sakramenta, sv. Krunice, karmelskog škapulara i družbe kršć. obitelji.

P. 6. Ivan, apostol, pred vratima lat. bačen bi u kotao vreloga ulja. Kad mu to nije ništa naškodilo, prognan bi na otok Patmos, gdje je napisao Otkrivenje. — Prvi petak. Potpuno oproštenje članovima bratovštine presv. Srca Isusova, presv. Sakramenta, Apostolstva molitve i svim vjernicima, koji uz obične uvjete obave razmatranje o dobroti i Ljubavi presv. Srca.

S. 7. Stanislav, biskup i mučenik. Počinje devetnica na čast Duhu Svetomu. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji uz obične uvjete obave kakvu pobožnost na čast neoskvrnjenoj Djevici, da Joj zadovolje za nanesene uvrede.

N. 8. 6. po Uskrsu. Miholjice ili ukazanje sv. Mihajla, arkanđela.

P. 9. Grgur Nazijanski, biskup i crkveni učitelj.

U. 10. Izidor, seljak. I u našem se narodu mnogo štuje ovaj svetac po zanimanju ratar.

S. 11. Mamerto, biskup.

Č. 12. Pankracije, mučenik.

P. 13. Servacije, mučenik. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

S. 14. Bonifacije, mučenik.

N. 15. Duhovi. „Danas se Duh Sveti u ognju ukazao učenicima i poslao ih je, da propovijedaju i uče po svemu svijetu: tko uzvjeruje i pokrsti se, spasit će se." — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje (i opće odrešenje), bratovština sv. Krunice i karmelskog škapulara. — Počinje šestnedjeljna pobožnost na čast sv. Alojziju.

P. 16. Duhovski ponedjeljak. Ivan Nepomuk, mučenik za ispovjednu tajnu.

U. 17. Paskal, ispovjednik iz I. reda sv. Franje. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

S. 18. Venancije, mučenik. Kvaterna srijeda Post i nemrs. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

Č. 19. Petar Celestin, papa, osnivač celestinaca. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

P. 20. Bernardin Sijenski, veliki štovatelj presv. Imena Isusova. — Potpuno oproštenje članovima III Reda sv. Franje.

S. 21. Feliks, ispovjednik.

N. 22. Presv. Trojstvo. „Tebe Boga Oca nerođenoga, Tebe Sina, Jedinorođenoga, Tebe Duha Svetoga, Tješitelja, presv. Trojstvo iz sveg srca i ustiju ispovijedamo, hvalimo slavimo i blagosiljamo: Tebi slava u vijeke..." — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje.

P. 23. Dezideriје.

U. 24. Ivana, djevica.

S. 25. Urban, papa, mučenik.

Č. 26. Tijelovo. „O, sveta Gozbo, na kojoj se Krist prima; čini se spomen muke Njegove, duša se napunja milošću i buduće se slave nama zalog daje." — Potpuno oproštenje članovima bratovština presv. Sakramenta i III. Reda sv. Franje (i opće odrešenje). Vjernici, koji primivši sv. Sakramente idu u procesiji dobivaju oproštenje od 200 dana. — Počinje devetnica na čast presv. Srcu.

P. 27. Beda, crkveni učitelj.

S. 28. Augustin, biskup.

N. 29. 2. po Duhovima. Magdalena Pazzis. — Potpuno oproštenje vjernicima, koji uz obične uvjete barem triput u tjednu zajednički mole krunicu Gospinu.

P. 30. Ferdinand, ispovjednik. — Potpuno oproštenje članivima III. Reda sv. Franje.

U. 31. Blagdan (nezapovijedani) Bl. Djevice Marije, Posrednice sviju milosti. U svetoj Crkvi katoličkoj sačuvana je od najstarijih vremena vjera, da je Bl. Djevica Posrednicom sviju milosti. To znači, da koju nam god milost Gospodin daje, dijeli nam preko ruku Marijinih i po Njezinome zagovoru. Nauk još Crkva nije proglasila. Anđela Merici. — Potpuno oproštenje članovima III. Reda sv. Franje. Tko je dnevno prisustvovao svibanjskim pobožnostima, ili ih je sam obavljao, dobiva dnevno oproštenje od 300 dana, a jednom u mjesecu potpuno oproštenje.

Priredio Dr D. Hren.

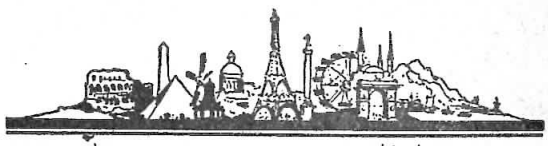

ŠIROM SVIJETA

OVOGODIŠNJI EUHARISTIJSKI KONGRESI.

Prošle godine održani su u raznim mjestima naše države veoma uspjeli Euharistički Kongresi, koji su mnogo doprinijeli probuđenju vjerske svijesti kod našega naroda. Njihovi plodovi vidno se opažaju. Zato se i ove godine spremaju na raznim mjestima dijecezanski i pokrajinski Euharistijski kongresi, da u ovo teško doba, u kojem živimo, nađe naš narod utjehe u svojoj vjeri.

Koliko je do sada poznato ove godine držat će se Euharistijski kongresi u slijedećim mjestima:

U Sisku o Velikoj Gospi, za srednju Hrvatsku.

U Ogulinu također o Velikoj Gospi, za senjsku biskupiju.

U Korčuli 12. i 13. lipnja za južnu Dalmaciju.

Na Hvaru u kolovozu za hvarsku biskupiju.

Najveći ovogod. Euharistijski kongres držat će se ove godine u Sarajevu i to 3., 4. i 5. lipnja (prigodom blagdana Srca Isusova), kad će se slaviti 50. godišnjica ustanovljenja sarajevske Nadbiskupije. Tom prigodom doći će u Sarajevo gotovo svi naši biskupi. U Sarajevu će se hraniti gosti ili u gostionama (kava 3 Din, ručak 10 Din, večera 8 Din), ili u hotelima (po jestveniku), ili u pučkim menzama, koje će biti na dva mjesta organizovane (ručak 4 Din, večera 3 Din). — Od izvanbosanskih biskupa najavili su dosada svoj dolazak na Kongres: preuzv. g. nadbiskup Dr Jeglić, đakovački biskup preuzv. g. Dr Akšamović, krčki biskup preuzv. g. Dr Srebrnić i senjski kapit. vikar presvij. g. Dr Ivan Starčević, a u izgled su nam stavili svoj dolazak preuzv. gg. Dr Njaradi, biskup križevački, i preuzv. g. Dr Bonefačić, biskup splitski. Iz inozemstva se sama od sebe javila čehoslovačka delegacija pod vodstvom jednog uglednog prelata. — Veće skupine i korporacije građanstva najavile su se dosada iz Zagreba, Dubrovnika i Vinkovaca, no spremaju se brojni učesnici i iz svih krajeva naše domovine, tako da će euharistijski kongres u Sarajevu biti velebna vjerska manifestacija cijelog našeg naroda.

Pariški kardinal-nadbiskup gradi crkve. U ovoj općoj nezaposlenosti u svijetu mnogi se brinu, kako da ublaže bijedu, koja proističe iz neuposlenosti radnika. Pariški kardinal nadbiskup upravio je poziv na vjernike svoje nadbiskupije, da i oni pomognu ublažiti opću ovu neuposlenost time, da dadu svoj prilog za gradnju crkava, koje bi se imale podići u Parizu i okolici. Na ovaj nadbiskupov apel sabralo se toliko, da će ovoga proljeća biti podignuto 32 nove crkve, gdje će mnogi neuposleni radnik naći rada.

„NAŠA GOSPA LURDSKA" izlazi svakog mjeseca jedamput. Pretplata 15 Din na cijelu godinu (za inozemstvo 30 Din). Pojedini broj 1·50 Din. — Uprava „Naše Gospe Lurdske", Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21. „Našu Gospu Lurdsku" izdaje Konzorcij Kuće Dobre Štampe. Za vlasnika, izdavača i uredništvo odgovara Dr Josip Andrić, Zagreb, Trenkova ulica 1. Tisak Tiskare Narodne Prosjete, Zagreb, Trenkova 1. Za tiskaru odgovara Rajmund Sušin, Zagreb, Maksimirska cesta 47.

NAŠA GOSPA LURDSKA
GODINA V. UREĐUJE DR PAVAO LONČAR BROJ 5.

LURD I MJESEC SVIBANJ

Marija Šanjon je imala veoma dobru i pobožnu majku. U ranoj mladosti je majka povjerila redovnicama, da je uzgajaju. Na smrtnom krevetu joj majka ostavila jedino blago: svoju veliku ljubav prema bl. Djevici Mariji. Tada joj je bilo deset godina. To joj je jedina jaka uspomena iz najranije mladosti, jer veli sama: „Ja sam ljubila Mariju. To mi je bila naravna sklonost. I ja ne bih mogla da je ne ljubim!

No ta ljubav prema Mariji bila joj je jedino dobro, koje je posjedovala. Inače je od najranije mladosti trpjela veoma mnogo, neprestano bolesna. U trinaestoj godini joj se već pojavila tuberkuloza kostiju s oteklinama u gležnjima i koljenima, konačno i gnojenje. Boli su bile velike i nesnosne. Uzalud su liječnici pokušavali sve. Nije bilo više nade ni u ozdravljenje ni u poboljšanje bolesti.

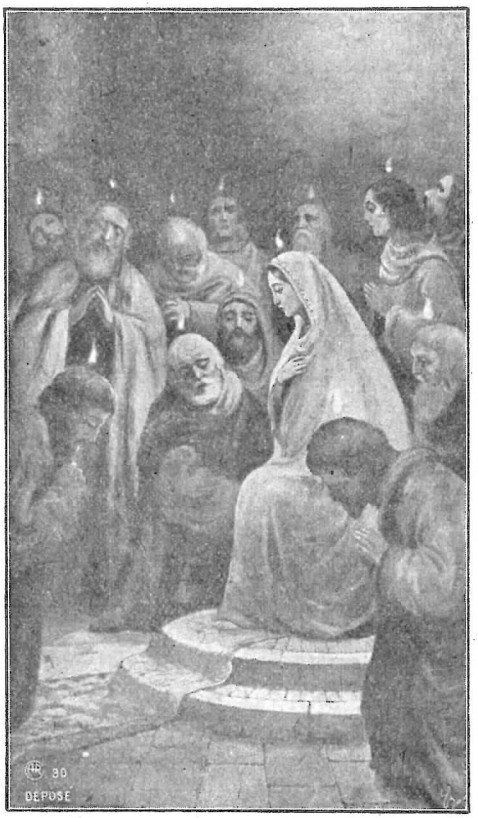

DOLAZAK DUHA SVETOGA (DUHOVI)

Marija Šanjon je navršila sedamnaest godina. Već tri mjeseca leži u krevetu. Njezino je stanje sve teže. Trpi mnogo, ali s velikom ustrpljivošću. Znala je za Lurd i sve je svoje nade stavljala samo u Gospu Lurdsku. 20. kolovoza 1891. i ona polazi u Lurd. Stavljaju je na nosiljku. Svaki doticaj prouzrokuje joj silne boli. Ona ne gubi pouzdanje u Gospu Lurdsku. Moli, da joj ponesu u Lurd i cipele, a već četiri godine ne može obući ni čarape!

21. kolovoza urone je u čudotvornu kupelj. Osjetila je tako žestoke boli, da je izgubila svijest. Kad je došla k sebi i vidjela, da je hoće odnijeti, reče: „Ja nijesam ozdravila, molim, da me opet metnete u kupelj." Uslišali su joj molbu i ponovno je uronili. Osjetila je opet veoma žestoke boli, a onda tako dobro raspoloženje, da je zavapila: „Ja sam ozdravila." I doista, ona je u taj čas ozdravila potpuno. U liječničkom uredu za ustanovljenje zdravstvenog stanja su ustanovili, da nema više ni traga niti vanjskim niti unutarnjim patnjama, tek su ostale svježe zarastice. Ozdravljenica je pala na koljena, da se zahvali Gospi, hodala je bez ikakove zapreke, obukla je cipele, koje su po njezinoj želji donijeli u Lurd s njome.

Amalija Šanjon je otada ostala potpuno zdrava. U znak zahvale za ovu veliku milost posvetila je svoj preostali život potpuno samo službi Bl. Djevice Marije. Stupila je u studenomu 1891. godine u redovnice presvetoga Srca u Poatje-u.

Evo ovo je opet jedan događaj od onih mnogobrojnih ozdravljenja, kojima Naša Gospa Lurdska potvrđuje, da svoje štovatelje obilno nagrađuje i da je Njoj Lurd najmiliji kutić na zemlji, gdje se ukazala siromašnoj Bernardici. I tu u tom kutiću zemlje Ona želi, da je neprestani svibanj, to jest, da je tu kroz cijelu godinu neprestano ljudi slave, više i pobožnije, nego li to čine igdje u mjesecu svibnju: „Hoću da mi ovamo dolaze mnogi i da dolaze u procesijama... Idi reci svećenicima, da mi ovdje sagrade crkvu."

Želje Bl. Djevice Marije se ispunjavaju u najvećoj mjeri, što si možemo zamisliti. Eto, ondje stoje danas prekrasne crkve ne jedna, nego tri. Opsegom vrlo velike, ljepotom gotovo nenatkriljive, uresima i darovima u čast Gospi bogate i preobilne. Sve to stoji na mjestu nekada divljem i nepristupačnom, gdje su se nekada mogle kretati dvije tri osobe držeći se jedna za drugu. Danas se tamo kreće istodobno 40.000 ljudi, da slavi Gospu i po Gospi dobrotu i ljubav Božju prema ljudima.

Ondje se danas svaki dan pojavljuju dvije procesije sastavljene od više tisuća ljudi iz najrazličitijih zemalja i naroda, koji u jedan glas pjevaju najzanosnije pjesme Gospi i Njezinom Božanskom Sinu u presvetom oltarskom Sakramentu. Ondje se danas kupa dnevno koja stotina bolesnika tjelesnih i duševnih u čudotvor-

noj vodi, koja je protekla ispod prsta Bernardičina, kad joj je Gospa pokazala mjesto, gdje će biti taj čudotvorni izvor. Tisuće se okupale, tisuće ozdravile i zahvaljuju Gospi svoje ozdravljenje ili tjelesno ili duševno.

Ondje je danas liječnički ured, koji nam svjedoči, da se znanost ljudska mora pokloniti pred prstom Božjim, koji čini ondje stvari, što nadilaze prirodne zakone. Pred tim događajima mora da se poklone učenjaci raznih narodnosti i raznih vjera i raznih mišljenja o Bogu, svijetu i svrsi čovječjoj na zemlji.

Tamo pokazuje Marija na osobite načine, da nije samo Mati Božja, nego i Mati naša, bijednih stvorova na zemlji. Zato se eto tamo čine čini pobožnosti i poštovanje kao nigdje drugdje na zemlji i to cijele godine. Tamo je neprestano najpobožniji i najljepši svibanj.

Nama katolicima uopće prigovaraju, naročito protestanti, da Mariji iskazujemo preveliko poštovanje, gotovo božansko. Eto Njoj posvećujemo toliko molitava, toliko crkvi gradimo, toliko slika i kipova imademo po kućama, toliko svetkovina je Njoj u čast uređeno, ali ni to nije dosta, mi Njoj posvećujemo cijela dva mjeseca: svibanj i lipanj. Njoj su u čast uređena tolika prošteništa. Među njima je najodličniji Lurd i pobožnosti, koje se ondje vrše. I Gospa si je sama odabrala posebice Lurd i onamo pozvala mnoge i to u procesijama. Katolici su se samo tomu odazvali, a Gospa taj odaziv nagrađuje čudesima pred licem cijeloga svijeta. One pobožnosti u Lurdu, ono oduševljenje, ono pouzdanje u Mariju, koje tamo susrećemo svaki dan, nadvisuje svako naše očekivanje i zamišljanje velike pobožnosti, koja se tamo Mariji iskazuje. Tamo u Lurdu se čini, kao da je svijet zapostavio poštovanje Božje Marijinom, i Mariju uzdigao na božansko prijestolje. A kad tamo sve je ovo veliko poštovanje Marijino u Lurdu samo zato, da po Mariji više upoznamo Boga i većma se približimo Njezinom Sinu, Sinu Božjemu. Zato ono štovanje Marijino u Lurdu ima za konačni cilj milijunski broj sv. Pričesti, koje se ondje primaju i desetke tisuća sv. Misa, žrtava Spasiteljevih, koje se ondje prikazuju godišnje, i na tisuće i tisuće vjernika, što dnevno prisustvuju procesiji sa presv. euharistijskim Sakramentom.

Tako ujedno Marijin Lurd pokazuje, kojim smjerom moraju voditi svibanjske pobožnosti, koje se drže po cijelom svijetu u čast naše Gospe. Lurd je dakle najbolji vođa u poštivanju Marijinom, koja je Bogom izabrana i postavljena da bude posrednica između Boga i ljudi. Zato nijedno poštovanje Marijino nije preveliko, jer što više štujemo Mariju, to smo bliže Bogu, našemu spasenju i vječnom, svrhunaravnomu životu. Ako i Mariji ne iskazujemo božansko štovanje, ali Njoj sigurno pripada veće štovanje nego li svecima i andelima. Razlog je tomu taj, što je Ona bliže Bogu nego li svi sveci i anđeli, po tom što je Mati Božja i tako neprispodobivo visoko izdignuta nad sve druge stvorove.

Sve ovo potvrđuje Bog lurdskim čudesima. O kamo sreće, kad bi po cijelome svijetu ljudi barem onako poštovali Mariju, kako se Ona štuje u Lurdu, i kad bi po cijelome svijetu neprestano trajao lurdski svibanj!

Dr P. Lončar.

MARIJIN MJESEC

Nijedno doba godine nije toliko opjevano i s toliko lijepih običaja združeno kao mjesec svibanj.

Proljeće krasno i velebno sazdalo je sebi dom iz zračnih kristala, poljskog zelenila i cvjetnih glavica — i sve je prosjano zlatom sunca i modrinom neba. Šume mlade i sočne trepere novim lišćem i prisluškuju svibanjska zvona iz daljine. A zvona u svibnju zvone tako čisto i meko, tako glasno i umilno, da se utiša žubor dalekih potoka i pjev ševa u visini i napuni se sve slatkom melodijom, koja struji kroz luge i poljane i nosi s mladim proljećem vedru toplinu i mir ljudskim srcima.

Svibanj — najljepši mjesec — posvećen je najljepšoj i najboljoj Kraljici i Majci Mariji.

Svibanj mirisan i cvjetan dočarava nam nadzemaljsku i natprirodnu ljepotu Marije.

Svibanj je mjesec cvijeća, u kojemu mlado proljeće gleda kroz tisuću cvjetnih očica u veliki Božji svijet.

Zvijezde, cvijeće i oči ostali su grešnom rodu ljudskom još iz raja i sjećaju nas nevinosti i blažene sreće. I majka zemlja predočuje nam lijepo u svojem cvjetno-bijelom plaštu onu veliku i krasnu Djevicu, koja je stupala zemljom ovom kao Prečista i Sveta. I nevina djeca, koja iza krsnoga očišćenja prelaze u život rajski, jest i ona su bez grijeha, neokaljane ovčice pred sudištem Božjim. No ona su se ipak rodila kao djeca srdžbe, s dugom i pragrijehom Adamovim. A ona, Marija, nije poznala vlasti zmijine ni za jedan časak. Ona je sjala kao zvijezda, koja ne pozna zapada. Zvijezda jasna i divna. Zvijezda jutarnja.

I dječica žrtve su Krista, što proliše krv svoju u zoru života svoga, zaslužila su najslavniju palmu i vijenac nagrade rajske. No Djevica Marija ovjenčana je najsjajnijom krunom, jer Ona je kraljica mučenika i Prečista.

Marija je najljepša ruža u vrtu Božjem. Velika i mirisna ruža, što je zasadi vječni vrtlar.

I religiozna umjetnost i sveta liturgija najradije isporeduju Mariju s cvijećem. Radi njene neokaljane čistoće zovu je „candida lilia" (prebijeli ljiljan), a radi bezgranične ljubavi k Bogu „rosa mystica" (ružica tajinstvena).

Sveti oci i učitelji Crkve Božje upravljaju mnoga mjesta Pjesme nad pjesmama i knjige Sirahove na Djevicu Mariju. Zovu je čempres sionski, cedar libanonski, palma kadeska i maslina u polju, ljiljan među trnjem i t. d. Zovu tako majku Mariju.

A jer je ruža kraljica cvijeća, Crkva zove svoju Kraljicu također ružom: Ružo otajstvena, moli za nas!

Ruža nam najbolje predočuje ljupkosti i čar cvijeća. Zato je ona divna i velebna slika života Djevice Marije.

ZDRAVO, MARIJO!

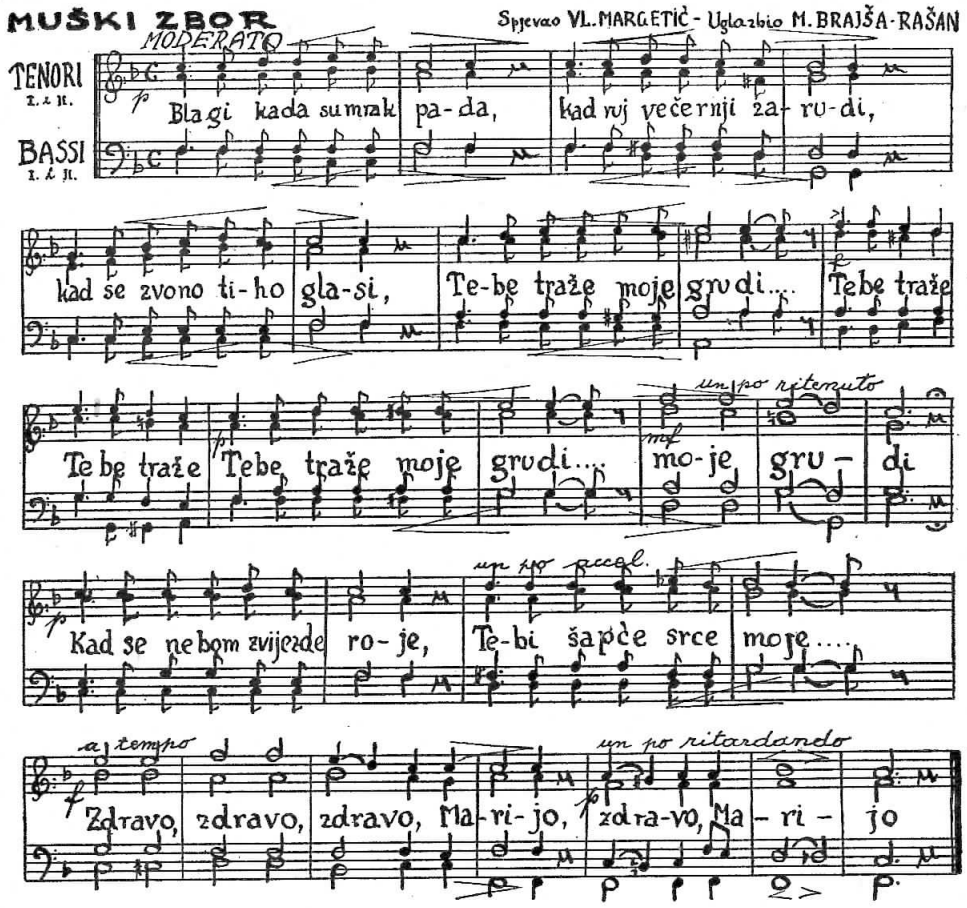

II.

Kad su vedri dani moji, — Kad se slatka sreća smije — Ili kada srce plače, — Mutno oko suze lije, — K Tebi moje misli lete, — Tebi vapi Tvoje dijete: Zdravo, Marijo....

III.

U veselju i u tuzi — Neka ruka tvoja blaga — Mene slaba svijetom vodi, — Vjek mi budi majka draga — Ja ću Tebi tad u sreći — Vječno tepat slatke riječi: Zdravo, Marijo!

Kao što se jutarnja rosa tiho spusti i zablista na mekoj lati ružinoj, tako se i nad čisti cvijetak — Mariju spustio Golub bijeli, silni i jaki Duh Božji.

Ruža ima i zeleno lišće, a i oštro trnje. Oštro trnje, to su one boli, strah i muka, što ih je trpjela „Mater dolorosa" — bolna Majka Marija. Zeleno lišće budi nam u srcu nadu i radosno očekivanje i dočekivanje. I ova zelena boja lišća, ures lijepe ruže, znak je i simbol velike i stalne nade Marijine. Ona se uzdala i čvrsto je vjerovala, uza sve patnje svoje, da će se opet združiti sa Sinom svojim, s onim, koji bi prozvan: Obećani i Očekivani. Ovo je znak velikog ufanja Marijina, da će doći otkupljenje svijeta. Ovo je i naše ufanje, jer mi se uzdamo u onu, za koju se nije od vijeka čulo, da je ikoga zapustila, koji se utekao pod Njezinu zaštitu.

Gdje cvate takva divna bijela ruža kao puna milosti Marija? Gdje miriši tako crveno-žarka ruža kao ljubav Marijina?

I u ovu svetu ružu stavljamo i mi naše pouzdanje, mi, koji ležimo u trnju grijeha, mi, koji smo beskorisni drač. Mi se uzdamo u Te, ružo Marijo!

Svibanj pun cvijeća i mladog proljetnog života i veselja. Svibanj raspjevan i krasan sjeća nas vrta rajskoga, gdje kraljuje Marija. Sjeća nas Tebe, Marijo!

Svibanj, što uznosi oči naše i razblažuje duše naše — kad čisti zvuci zvonova nose blage vijesti o Mariji i zovu nas u naručja njena.

U svibnju se ispunjuju riječi, što ih pjeva Crkva Božja u liturgiji tebi, Marijo:

„Cvijeće se ukaza u zemlji našoj, vrijeme od rezanja stiže, glas grličin ču se u zemlji našoj. Ustani, prijateljice moja, ljepotice moja i hodi. Golubice moja u rasjelinama kamenim, u zaklonu vrletnom. Pokaži mi lice svoje, neka zaječi glas tvoj u ušima mojim: jer je glas tvoj sladak i lice tvoje krasno.

(*Graduale mise Marijine.*)

Jer je glas Tvoj sladak i moćan i pred Gospodom lice Tvoje krasno: moli za nas!

M. Paljug.

I PROTESTANTI ČEZNU ZA MARIJOM

Sjeverno od Hanovera nalazi se mala crkvica. Bila je u staro vrijeme u rukama cistercita, a sada je sjemenišna crkva hanoverske evangeličke crkvene općine. Svakom, koji dođe u crkvu, udari u oči kip Majke Božje, koji je smješten nedaleko oltara. Stari je to kip. Potječe iz 14. vijeka. Nekada je bio čašćen molitvama i zvonkim pjevom redovnika i pobožnih hodočasnika, koji su dolazili sa svih strana Njemačke. Kad je protestantizam u svom prvotnom bjesnilu plijenio crkve, harao kipove, slike i druge vrijedne i dragocjene umjetnine, bio je i taj kip zabačen i zaboravljen. Tada su ga našli na tavanu nekadanje cistercitske opatije i postavili na njegovo staro mjesto. Očevici pripovijedaju, da protestantski bogoslovi dolaze jedan po jedan pred kip i preporučaju se nebeskoj Majci, da im pomogne sretno dovršiti ispite...

Pokret, da se proširi štovanje Marije, mnogo se širi među protestantima i zauzima sve veći i širi opseg. Mnogi odlični protestantski pisci i pastori pišu i govore o Mariji. „Evangelička crkva umire od hladnoće. Mi joj moramo povratiti Majku Mariju. Tad će se ponovno ugrijati." Tako piše jedan od njih. Drugi opet vrlo revni pastor objelodanio je prije nekoliko godina lijepu knjigu o Mariji. Naslov je knjige „Marijino cvijeće u tuđoj zemlji". To je zbirka od preko stotinu prekrasnih primjera i svjedočanstava, kako protestanti slave Mariju.

U studenom god. 1930. širio se među njemačkim protestantima letak, u kojem nepoznati pisac javno apelira na „sve evangeličko kršćanstvo" i otvoreno traži obnovu štovanja Marijina u protestantskoj crkvi. Čovječanstvo rado slavi majke velikih ljudi: sv. Moniku — majku sv. Augustina, sv. Helenu — majku cara Konstantina, majku Goethe-a i tolike druge odlične majke i žene. „Jedna je samo isključena, jedna je samo ostala zaboravljena, jedna je samo zanemarena, a to je Djevica Marija — Majka našega Gospodina i Spasitelja," zaključuje nepoznato lice.

Sličan letak publiciran je i u Holandiji. Naslov mu je: „Zazivanje Marije", a napisao ga je Cor Meerens. U njemu ovako govori o štovanju Marije: „Mi nemamo više Marijinih pjesama, nemamo više Marijinih svetkovina, Marijinih slika. Marija je kod nas ponizno i slatko lice, koje samo jedamput u godini — na Božić — vara svijetlo uljenice, a onda se opet zaboravlja. Mi protestanti još se mnogo oduševljavamo Starim Zavjetom, a niko ne može doći do Isusa, ako ga ne prime ruke Marijine."

Protestantizam je danas sav truo. Nestalo je u njem vjere, pobožnosti. Raskliman je ćudoredni život. Lažni nazori na ovaj svijet sputali su ga sasvim i doveli do bezboštva, ali dobar dio od njih uvidio je ovo zlo. Krikom utopljenika traže pomoć i vraćaju se Mariji — Zvijezdi Mora, koja će mu pokazati pravu luku spasenja. To dokazuju navedeni a i stotine drugih primjera.

Nijedna apologetika ili druga koja knjiga nije privela Isusu toliko zalutalih ovčica, koliko molitve Majci Mariji. Uvjereni smo, da i ove molitve i čežnje ne će odbaciti dobrostivo Majčino srce.

Tujmić.

U ZGODAN ČAS!

Na nekoj stanici na pruzi iz grada Poatje u Nio sastale se dvije žene.

— Odakle Vi?

— Ah, dolazim s dalekog puta.

— No opet?

— Idem iz Lurda!...

— Lurda! Pa jeste li vidjeli čudo?

— Nijesam...

— No vidite sada, da ih nema!...

Što je dalje bilo, nisam čuo... Ali pogodit ću. To je jasno, nije vidjela čudo, dakle ga nema. Ta je žena bila četiri dana u Lurdu, možda ni toliko... Vidjela je dućane, crkve, procesije, hiljade ljudi i žena, samo ne čudo!...

To ni najmanje ne dokazuje, da u Lurdu nema čudesa.

Ponajprije već radi toga, što čudo nije obična stvar!... To je nešto sasvim izvanredno, i ne može da bude drugačije. Zbivaju se čudesa od vremena do vremena, ali ne svakog dana niti svakoga sata. Ipak imade već 74 godine, kako narod onamo hrli, da se pomoli pred spiljom i da pije s izvora, da tako odgovori želi one čudovite Gospe, koja se ukazala preobraženoj Bernardici.

74 godine puta 365 dana jest 27.010 dana.

I zato, gospođo, što u ova 4 dana — ako još odbijem vrijeme, kad ste spavali, jeli, pošli u dućane, nijeste vidjeli čudo, pretpostavljate, da u 27.010 dana od ukazanja nije bilo čuda.

U vrijeme onih toplih dana sišao neki putnik s mjeseca i na zemlji je proboravio četiri dana... Rekli su mu, da je s kišom pao na zemlju. I on je htio da vidi kišu... Kad se vratio na mjesec pitali su ga njegovi:

— Jesi li vidio kišu?

— Nijesam.

— No pa, vidiš sada dobro, da je nema.

Draga gospođo, oni na mjesecu misle baš ko vi. „Da; kad bi bilo čuda, morali bi svi bolesnici ozdraviti."

No, vidjeli ste, da mnogi ne ozdravljaju... pače mnogi umiru na putu.

Ako koji liječnik ne izliječi sve bolesnike, zar to znači, da nije nikoga izliječio?

Čudo je djelo Božje, koje ljudi ne mogu da stvaraju... Eto najjednostavnije, ali najjasnije definicije čuda.

Kad bi ljudi činili ta čudesa u Lurdu, koja samo zla vjera može da niječe; kad bi mi jadni ljudi pronašli onu tajinstvenu moć, koja u tren oka izliječi od raka, oporavlja od tuberkuloze

razorene grudi, otvara slijepcima oči, tada bismo mogli reći, da nema više čudesa...

Sigurno bi svi bolesnici ozdravili, i ne bi se žalostili i trpjeli, što nijesu bili uslišani, premda su iz dna duše vapili k nebu, da izmole ozdravljenje.

I opet vam kažem, kad bi to zavisilo od ljudi, nesamo da bi svi ljudi ozdravili u Lurdu, već ne bi trebali više ni liječnika... Što se sada rijetko zbiva u Lurdu, moglo bi se tada svagdje i uvijek činiti.

Ali ne, čudo prelazi ljudsko mišljenje. Ono izvire iz Sile, koja ima vlast nad nama; ona po svojoj volji može da udovolji našim prošnjama, ali ona sa svojih razloga — s razloga ljubavi i dobrote, kako vjera uči — može da odbije čudo našim kratkovidnim pogledima.

Bog je Bog... On je gospodar. Njegove su nam namjere većinom nepojmljive.. Ipak malo možemo da shvatimo njegove namjere...

Nije se Gospa ukazala u Lurdu, da načini lječilište, da se svi bolesnici i patnici liječe — i to još na nepoznat način. Ona hoće da svijet opomene na ono, što je zaboravio, da Bog uvijek postoji i da je put do Njega samo molitva i pokora.

Bog od vremena do vremena čudom pokazuje svoju moć i svoje postojanje, da time potvrdi istinitost nadnaravne svrhe, koju je Bezgrešna donijela po Bernardici.

No da se to postigne, nije potrebno, da se svi liječnici uklone i da se izliječe baš svi bolesnici čudesnim načinom.

Ne budimo teži, nego što su bolesnici sami sebi.

Oni dižu bolne ruke. Oni prose mrvicu milosrđa; ali ako su neki sretniji osjetili nad bijedom svojom Dah, koji ih je izliječio, to su drugi, bez prigovora, ali tim jače i krepče nosili dalje svoj težak križ!

Nije li ova odvažnost i spremnost, da trpe, možda najčešće čudo u Lurdu, jer ga Bog najviše voli i najobilnije čini.

JEDANAESTO PUČKO HODOČAŠĆE U LURD

Stalno Vodstvo za lurdska hodočašća u Zagrebu vodi u godini 1932. jedanaesto hodočašće u Lurd u mjesecu kolovozu. Iz Zagreba se polazi 9. kolovoza (augusta) tako da smo u Lurdu na Veliku Gospu. Prema zaključku biskupske konference polazi ove godine samo ovo hodočašće u Lurd. Potanji program ovoga puta jest ovaj:

9. kolovoza: poslije podne odlazak iz Zagreba, glavni kolodvor u 17.05 sati. Polazi se preko Trsta u Milano.

10. kolovoza: dolazak u Milano u 13.32. Tu se razgledava prekrasna milanska katedrala, glasovito groblje, grad i druge znamenitosti. Sve autokarima.

11. kolovoza: odlazak iz Milana u 8.05. Dolazi se preko Genue i Ventimilje u Nicu u 18.02.

12. kolovoza: razgledavanje glasovitoga svjetskoga odmarališta Nice i njezinih znamenitosti, a poslije podne u 15.05 odlazak iz Nice preko Marsilje u Lurd, Gospino prošteniste;

13. kolovoza: dolazak u Lurd u 9.43 sati.

13., 14., 15. i 16. kolovoza: boravak u Lurdu. Obavljanje zajedničkih pobožnosti u sva četiri dana. Razgledavanje grada, rodne kuće Bernardičine, lurdskih crkvi i spilje Gospine. Dobrovoljni izleti u Biaritz i okolicu Lurda.

16. kolovoza: u 18.58 sati odlazak iz Lurda preko Tuluze, Seta i Taraskona.

17. kolovoza: dolazak u Marsilju u 9.10. Razgledavanje toga grada, crkve „Naše Gospe Čuvarice" i šetnja gradom.

17. kolovoza: odlazak iz Marsilje u 13 sati prema Ventimilji i Genui.

18. kolovoza: razgledavanje svjetski glasovitoga groblja u Genui, a poslije podne u 12.25 odlazak prema Milanu i Padovi. U Padovi se noći.

19. kolovoza: pobožnosti na grobu sv. Antuna u Padovi, a onda odlazak u Veneciju. Razgledavanje Venecije, a u 19 sati odlazak prema Zagrebu.

20. kolovoza: dolazak u Zagreb, glavni kolodvor u 12.30 sati.

Putnica za ovo putovanje bit će zajednička. Svaki će prijavljeni hodočasnik dobiti samo jednu tiskanicu „Uvjerenje", koje će ispuniti i dati potvrditi kod svoga sreskoga načelnika, a hodočasnici iz Zagreba će doprinijeti od Prijavnoga ureda potvrdu, da su prijavljeni u Zagrebu i ništa više.

Primaju se na put i bolesnici, koji mogu sami hodati. No i s njima mora ići netko od njihovih.

Hodočasnici dobivaju 3 puta na dan obilno jesti i 1 četvrtinu vina. Spavaju po 2, 3 u jednoj sobi, ali svaki na svom krevetu u prvorazrednim hotelima. Svi putuju u III. razredu. Prtljaga se prevozi na željezničku stanicu i sa stanice u hotel. Ako bi hotel, u kom se noći, bio nešto dalje od stanice, prevoze se hodočasnici autom ili tramvajem. Isto tako se obavlja razgledavanje pojedinih gradova autima ili tramvajem.

Prijaviti se treba što prije, jer je onda lakše urediti da sve ide ljepše i točnije. S prijavom valja poslati i kaparu od Din 500—1000. Četrnaest dana prije odlaska treba poslati preostalu svotu. Oni, koji se kane prijaviti, neka pišu, da dobiju ček za novac. Dobit će i legitimaciju, da putuju za pola cijene do Zagreba i natrag. Ta polovična vožnja vrijedi od 1. do 30. kolovoza (augusta). Promijeni li se vrijednost našega novca prije odlaska, uplivisat će to i na našu cijenu za putovanje.

Onaj prijavljeni hodočasnik, koji otkaže putovanje, dobiva svoj uplaćeni novac natrag uz odbitak troškova za vraćanje, ako je to učinio iz velikoga razloga. Ako je to učinio bez razloga gubi 10% od uplaćene svote.

Cijena za putovanje t. j. stan, hranu od Zagreba do Zagreba, razgledavanje gradova autokarima i zajednička putnica iznosi Din 2.500.—.

Prijave primaju se najkasnije do 1 srpnja (jula). Upute daje vodstvo za lurdska hodočašća, koje već više godina vodi naša hodočašća u Lurd.

Stalno Vodstvo za lurdska hodočašća
Zagreb, Kaptol 29.
Vođa: Dr Pavao Lončar.

SV. OTAC PIJE XI. O OPĆENITOM CRKVENOM SABORU U EFEZU

Na blagdan Rođenja G. N. Isusa Krista 25. prosinca 1931. god. izdao je Papa Pije XI. svoje encikličko pismo. Upravio ga braći Patrijarhama, Primatima, Nadbiskupima, biskupima i svim ordinarijima, koji su u miru i zajednici s Apostolskom Stolicom, a preko njih cijelom kršćanskom svijetu.

Prošle je godine čitav kršćanski svijet na najsvečaniji način proslavio uspomenu na onu divnu i velebnu pobjedu, što ju je Sv. Crkva izvojštila pred hiljadu i pet stotina godina na efeškom saboru. U obdržavanju čitavog Efeskog Sabora uz nebesku pomoć zasjale su u svome sjaju osobito tri vjerske istine katoličke vjere. O njima i Sv. Otac u ovoj enciklici raspravlja, naime: da je jedna osoba u Isusu Kristu i to božanska; da je Bl. Dj. Marija uistinu Bogorodica, i treće, da po Božjoj volji pripada Rimskome Papi, kad se radi o predmetu vjere i ćudoređa, vrhovni, najviši i nikomu odgovorni ugled nad svima i nad svakim pojedincem, koji spada u Kristove vjernike. — Evo, što govori sveti Otac o saboru u Efezu.

I. Začetnik čitavog prijepora bio je Nestorije. Rođen je u Germaniciji, gradu sirskomu. Kao mladić pošao je u Antiohiju, da se ondje izobrazi. Tu je stupio među monahe. No kako je bio prevrtljiva duha, ostavi monaške život i postade svećenikom. Posvetio se službi propovjednika, gdje je više išao za slavom svojom, nego li za slavom Božjom. Pripovijedao je u Carigradu i radi velike rječitosti ubrzo izađe na glas. Doskora Carigrad ostade bez Pastira i tom zgodom Nestorije bude podignut na biskupsko dostojanstvo. Postavši biskupom nije se odrekao svojih lažnih nauka, već ih je sa još većim auktoritetom izlagao. Pa u čemu je Nestorije zabludio? Koja je njegova kriva nauka? Sv. Otac Pije XI. iznosi u svojoj enciklici glavna poglavlja nestorijevske krive nauke. Nestorije je tvrdio, da su u Isusu dvije osobe, a da nijesu u jednoj božanskoj osobi dvije naravi božanska i čovječanska. Dakle zanijekao je ono čudesno ujedinjenje dviju naravi u Kristu. Zbog toga ustvrdio je, da jedinorođena Riječ Božja nije postala čovjekom, nego da se u ljudskom tijelu nalazila po prebivanju. Prema tomu su Božja Riječ i Isus Nazarećanin bile dvije posve različne osobe, jedna vječna, a druga vremenita, jedna božanska, a druga čovječanska. Isus je bio samo nosilac Riječi, bio je samo „bogonosac". Jasno prema tomu ni Marija nije bila Bogorodica, nego naprosto Čovjekorodica ili Kristorodica, žena, koja je rodila čovjeka, u kome se nastanio Bog.

Evo ovakve bezbožne i upravo paklenske nauke širio je Nestorija po Carigradu. Branitelj neoskvrnjene, čiste i prave katoličke istine bio je aleksandrijski patrijarha Ćiril. On se upustio u borbu sa Nestorijem i žilavo je branio katoličku stvar. Nestorija je bratski opominjao, da se natrag vrati svijetlu kršćanske istine. Ali uzalud. Stoga Ćiril aleksandrijski šalje pismo papi Celestinu, u kome mu javlja čitavu stvar, i moli ga, da mu kaže, što on o toj stvari misli, da bude jasno, treba li da budu u zajednici sa čovjekom, koji njeguje i propovijeda krivu nauku.

Ali i Nestorije dobro znajući za primat i autoritet Rimskoga biskupa nad cijelom Crkvom upravi pismo Celestinu, u kojem opravdava ispravnost svoje nauke i u kojem nastoji da i samog Papu predobije za svoju nauku. Dakako, papa je Celestin smjesta uočio zablude Nestorijeve, zabacio ih i svima naredio, da ih zabacuju.

Pije XI. upozoruje na postupak u ovom predmetu Rimskog Pape i na postupak Aleksandrijskog biskupa Ćirila. On t. j. Ćiril zapremao je stolicu, koja se u istočnoj crkvi smatrala prvom, ali ipak ne će da dira u zamašitost tog prijepornog pitanja, već se obraća k onome, koji je po Božanskom pravu zvan, da donese svoj sud i konačnu presudu o toj stvari. On moli za savjet i za rješenje rimskog papu. I papa Celestin osuđuje herezu Nestorijevu. On je zabacuje i šalje pismo Ćirilu aleksandrijskomu i svoju odluku. Pismo je poslao Papa Celestin i Nestoriju, u kojem ga izbacuje iz zajednice sveopće katoličke Crkve, ako ne bude o Bogu Kristu propovijedao ono, što drži i rimska i aleksandrijska crkva, i ako se u roku od 10 dana ne odreče svoje bludnje.

Ova se stvar raspravljala i na saboru biskupa u Efezu g. 431. Na efeškom je saboru bilo oko 200 biskupa. Ispočetka mu je u ime Sv. Stolice predsjedao biskup Ćiril Aleksandrijski, a kasnije posebni papinski poslanici. Oci vasiljenskog efeškog sabora bili su istoga mišljenja sa Papom Celestinom i nisu se protivili njegovu postupku, već su ga što više jednoglasno pohvalili i Rimskog papu pozdravili veličajnim povicima: „Ovo je pravedan pravorijek". Sve ovo potvrđuje i značajno dokazuje, da je već tada u cijeloj Crkvi bila jaka, općenita vjera u autoritet Rimskog pape; autoritet, koji nije nikomu podvrgnut i ne može se prevariti.

Na efeškom dakle saboru osuđen je Nestorije, a bjelodano je, da su u Kristu dvije naravi — božanska i čovječanska.

II. Iz ovog poglavlja katoličke nauke nužno slijedi ona dogma o božanskom materinstvu. Naime: ako je Sin Bl. Djevice Marije — Bog, onda jamačno valja onu, koja ga je rodila, nazvati i po pravu i po zasluzi Majkom Božjom. S pravom je dakle efeški sabor zabacio svečano bezbožno mišljenje Nestorijevo, koje je Rimski Papa vođen Duhom Svetim zabacio. A puk efeški upravo je dječjom nevinom radošću kliktao, kad je dočuo, da je Nestorije osuđen, i dajući oduška svojoj sreći u oduševljenju pratio je saborske Oce gorućim bakljama do njihovih kuća. A Blažena Gospa zacijelo je smiješeći se gledala na ovaj divni prizor i majčinskim srcem poklonila svoju najspremniju pomoć sinovima svojim u Efezu.

Iz ove dogme o Božjem materinstvu proističe kao iz nekog vrela otajstvene punine osobita milost Marije i njezino za Bogom najviše dostojanstvo. Bl. Dj. Marija Mati je Božja, dakle je ona daleko odličnija od svih anđela, također od serafina i kerubina.

Zašto dakle današnji moderni ljudi tako žestoko pobijaju našu pobožnost prema Djevici Bogorodici, kao da tobože mi time otimljemo poštivanje samomu Bogu ? Jer ne znaju, da je Isusu Kristu zacijelo najdraže, ako gojimo posebnu ljubav spram njegove majke, jer ne znaju, da po njoj dolazimo do Sina.

Na koncu Sv. Otac moli, neka se u današnjim nevoljama svi utječu k Mariji, neka Je žarko mole, da Ona isposluje kod Sina Svoga, da se zalutali narodi povrate kršćanskim propisima, na kojima se temelji svako blagostanje i odakle izvire obilje trajno željenog mira i pravog blaženstva. Od Nje neka traže, da majka Sv. Crkva imade svoju slobodu i da je mirno uživa. Od Nje neka traže, da se zalutali narodi Istoka povrate k jedinstvu Crkve, k Namjesniku Kristovu, čiju su presudu najpokornije prihvatili svi Oci Efeskog sinoda.

Slušajmo stoga našeg Sv. Oca, pođimo stazama od njega zacrtanim, stavimo se pod barjak Majke Bogorodice i onda budimo sigurni za naše koliko vremenito dobro, toliko i za vječno spasenje.

Ban Baltazar.

KRŠĆANSKA OBITELJ

MAJKA

Bio sam još nejako dijete. Jedan mali doživljaj iz tog doba usjekao mi se duboko u dušu. Nemojte mi se smijati, ako vam ga ispripovijedim. — Imao sam oko 4 godine. Jednog me dana moja majka povede na šetnju u polje. Obišli smo mjestance, u kojemu smo negda stanovali.

Bio je hladni jesenski dan. Poljem je duvao oštri vjetar, nemilo grizao naše lice i zaustavljao naše korake. Idući uporedo sa majkom počeh jadikovati: „Hladno mi je." Na to će mi majka: „Idi iza mene, ja ću zadržati vjetar."

Ja to i učinih. Oh, kako sam bio dobro zaštićen od vjetra. Baš ništa mi nije mogao sada škoditi. Pomalo sam koracao iza majke.

„Da li ti je bolje," upita me ona.

„Da," odgovorih joj posvema sretan; i ona je bila sretna.

Još sada posve točno znadem, da je onda majka imala na ramenu bijeli, vuneni ogrtač, a također i točno znadem, da sam bio posvema uvjeren, da majka doista zadržava vjetar.

Ja sam taj neznatni i sitni doživljaj često puta u svojoj duši obnovio i čuvam ga u svom srcu kao nešto velikog, premda je odonda već mnogo godina prošlo.

Vi se tomu čudite, a možda i smijete. Tome se također i moja majka smijala, kad mi je znala pričati moje male doživljaje iz nekadašnjeg života. Mnogo sam od nje saznao. Tako primjerice znadem, da je ona jednom bila vrlo teško bolesna i da je sa gorčinom uzimala lijekove, propisane od liječnika. Činila je to samo zato, da bude zdrava i da tako još više može ljubiti svoju malu dječicu.

Meni je ovaj doživljaj iz djetinjstva vrlo mio i drag. I kadgod se sjetim majke, sjetim se i onih njezinih riječi: „Ja ću zadržati vjetar". Da, majko, takva si ti!

Nemojte mi se smijati! Ta takova je moja majka, takove su vaše majke i takove su konačno sve majke.

Tisuću i tisuću puta svi smo mi ovakova nešto doživjeli. Nas je naime naša majčica zaštitila, kad bi na nas navalile male ili velike oluje.

Često smo i često doživjeli, da je njezina dosjetljiva ljubav bila slavodobitna u pogibli, koja nam je prijetila.

Tko je tako hrabar, tako srčan kao jedna majka, čije dijete trpi.

Tko je opet sretniji, hiljadu puta zadovoljniji u našoj sreći, nego što je to majka, tko toliko ponosan u našim uspjesima kao baš majka. Njezina je snaga uvijek kao obnovljena; ona pak tu snagu crpe iz nepresušivog vrela — iz vrela majčinske ljubavi. I ako se svi umore, ona se nikada ne umara. Ona niti je gladna niti žedna, sve dotle, dok njezini ne gladuju i žeđaju.

I napokon: tko nam oprašta tako rado i tako brzo kao majka; i ako nas svi ostave, tko nam još vjeruje, tko se još u nas nada, tko, ako ne i opet majka.

Ljubav je dobroćudna. Ona sve snosi, sve vjeruje, u sve se nada, sve oprašta.

Ako se ove riječi mogu primijeniti na običnu ljudsku ljubav, koliko ih više treba primijeniti na majčinsku ljubav naše nebeske majke, Gospe Lurdske!

Baltazar Ban.

PRAVA LJUBAV.

Sirota Jaga! Ima jedinog sina i taj je ne poštuje. Klati se po birtijama... Novce troši... Majka trpi. Kad ga milo ukori, on sav bijesan skoči i viče:

„Što tebe briga za mene!"

„Ta ti si sin moj!... Kuća propada...!"

„Nek propada! Ja ću već sebi naći kruha!"

„A ja ?"

„Brini se sama za sebe..."

*

Noć. Jaga leži nemirna u krevetu... Vani je velika vika... Sluša... Ivo... Psovka... Revolver prasne...

„Sine moj!..." Leti van i kao lavica baca se među rulju da spasi dijete...

BOG JE TAKO HTIO.

Umrla mu žena. Svijet plače. On šuti i trpi... Nijem... Blijed... Iz sobe nose ženu... Prsa mu se nadimlju. Uzima djecu za ruku i vodi ih... Sprovod kreće...

„Mamo, mamo, vrati nam se! Ostani s nama."

Sile ga ostavljaju. Noge klecaju... Vode ga gore. On plače...

„Sine," veli mu stara majka, „ne plači. Bog je tako htio...!"

Majka ga grli i miluje... U njegovu dušu ulazi mir...

„Bog je tako htio! Njemu slava!"

Karlo Ivančić.

OROŠENE IVANČICE (NASTAVAK).

Nova kušnja.

Ivančica je sjedila uz šumu sa svojim jedincem pod večer jednoga ljetnoga dana. Toga se dana baš naradila kod kuće i opet doživljela pravu tuču pogrda od gospođe Marice. Sve je mirno podnijela i prikazala Gospodinu za ljubav. Uspela se nakon toga na ovo mjesto s malim Ivankom, koji je prije podne donio odličnu svjedodžbu četvrtoga razreda pučke škole. Bistar i marljiv dječak razveselio je svojim uspjehom sve u kući, dakako najviše Ivančicu. Sad je s njome sjedio obasjan crvenilom sunca na zapadu. Bio je tako lijepo i milo dijete. Na licu mu se vidjele crte njegove prave majke, ali o tome nije nitko vodio računa. Što više mislili su, da sobarica Ivančica baš zato voli toliko ovo dijete, jer je slučajno njojzi slično. Pred Ivančicu je sada stavio kiticu krasnih ivančica urešenu s velikim papratovim lišćem. Znao je, da će time Ivančicu razveseliti, zato je tako i načinio. Ona mu na to stala govoriti pravu propovijed u hrvatskom jeziku, koji je Ivanko od nje naučio. Govorila je nježno i zanosno:

„Drago dijete! Gledaj ovu divnu prirodu. Sunce pozlaćuje veličanstvene i orijaške ove bregove. Jesi li zapamtio sva njihova imena. Onaj brijeg uz visoki Triglav je strmi Cmir, a zatim Bazor i Stenar, a ono ogromno gorje je skup Škrlatice. Što li je krasno i veličajno. Pogledaj, moj mali, ono plavetno jezerce, to je Bledsko jezero, do njega vidiš početak prekrasnoga Vintgara, a pred njime lijepu i milovidnu Dobravu. Ondje na lijevo je Žirovnica, a tamo u daljini Radovljica. Pod nama vidiš Jesenice i Javornik. Sve si ti to učio i svagdje si već s gospodinom bio. Baš su lijepo poredana ova mjesta i sela u ovoj bajnoj prirodi. Jamačno te još više veseli ovaj lijepi kraj, u kojem smo sada. Zar ne, da ti se čini kao kakva ljupka pjesmica. Slušaj tu pjesmicu prirode. Eno tamo iz trave cvatu meni mile ivančice, ondje iz šume dopire miris ciklame i ljubice, prema Golici vidiš bijele poljane narcisa, a i tamno zelenilo crnogorice godi čovječjem oku. Slušaj one marne pčelice, kako zuje, ljubeći po redu svaki cvijetak. Ne čuješ li onu zebicu, kako jednostavno pjeva uvijek jednaku, ali uvijek lijepu svoju pjesmicu. A onaj slavuj, koji pjeva upravo sada. To je pravi umjetnik. Pogledaj još ove marljive mravce, kako neumorno rade. Sve ti je to, drago dijete, jedna zanosna pjesma prirode, kojom ona veliča svojega Stvoritelja. Ali ta nerazumna priroda nije sretna, jer Ga ipak ne poznaje. Oh, kako smo mi ljudi sretni, koji Ga poznajemo, što više mi Ga imademo u svojoj sredini u Njegovom presvetom Otajstvu neizmjerne ljubavi. Iz Žirovnice vidiš vrh tornja, na Bledu zapažaš dva zvonika, eno ti ondje crkvice u Dobravi, pogledaj ovu pod nama u Jesenicama, okreni se onamo prema Brezju, i pođi okom svojim na onaj udaljeni brijeg Sv. Jošta, svagdje vidiš tjelesnim očima crkvu, a oko duše ili sveta naša vjera ti kazuje, da u tim crkvama, u sredini ljudi stanuje i bivstveno sam Gospodin Bog, Isus Krist u presv. Sakramentu. Ovo čudo od Otajstva nad Otajstvima mogao je samo On proizvesti, a htio je to učiniti, jer nas ljude neizrecivo ljubi. Što ćemo sada, moj miljeni? Jesi li zapamtio, što sam te naučila?"

„Jesam," veselo će mališ, i okrenuvši se prema župnoj crkvi, iz sveg zanosa srca svoga prošapta:

„Presveto Srce Isusovo, daj, da Te ljubimo sve to više i više i jedina nagrada ljubavi našoj neka bude, da Te sve to više ljubimo..."

Ivančici se suza radosnica kliznula niz lice na kiticu ivančica pred njome. Otrvši suzu nastavi:

„Dijete drago. Nakon praznika će te stric dati u školu u Zagreb. Ti ćeš polaziti gimnaziju, učit ćeš marljivo, pazit ćeš, da Gospodina neprestano ljubiš, bit ćeš članom Marijine Kongregacije, da bez prestanka povećavaš ljubav k presvetoj Majci, a najviše ćeš paziti, da u tebi nikad ne utrne tvoja želja za svećeničkim zvanjem. U tu ćeš nakanu mnogo moliti, primati svetu Pričest, slušati svete Mise, a ja ću te odavle pratiti svojim molitvama uz Svetohranište Gospodnje i uza Njegov stol. Stric se tome veseli i pripovijedao je, da i on u tu nakanu moli predobroga Isusa."

„Hoću, Ivančice," odvrati dječak, „no molim te nemoj plakati."

„Da, nemojte plakati," javi se iza stoljetne lipe mladi gospodin Marijan.

Ivančica se prestrašeno trgnula, no brzo se primiri. Marijan će nato dječaku:

„Ivanko, moramo kući. Poskoči naprijed, ja ću s Ivančicom za tobom."

Ivančici se lice zažarilo, ona je osjećala, da je uzbuđena. Marijan je nakon nekoliko časova šutnje nježno nagovori:

„Ivančice, ja sam slušao vaše razmatranje, koje ste kao kakav svećenik držali malome Ivanku. Odakle to vama? Vi govorite, kao da ste iškolana. No ne smeta ništa, iako niste iškolana, vi imadete mnogo znanja i lijepo vladanje, otmjeno ponašanje. Ivančice draga, jeste li vi zapazila, da sam ja vama posebno dobar, otkako sam ovo tri mjeseca u kući ujaka Ljerka?"

„Jesam," tiho odgovori ona.

„Zar vi ništa drugo ne zapažate?" zapita Marijan.

„Gospodine doktore, pustite me na miru," uzbuđeno odvrati ona.

„Ne bojte se, dobra Ivančice," prihvati on, „ja vam ne ću ništa na žao učiniti, ali ja vam moram kazati, da uz vas osjećam svoju sreću."

„Gospodine doktore, ne govorite tako," odvrati ona. „Vi da nađete sreću uz jednu ubogu sobaricu. Pustite me, molim vas."

„Ivančice," on će na to umolnim glasom, „ne odbijte me, jamčim vam, da ćete i vi uz mene naći svoju sreću."

„Gospodine, ako mi želite sreću, onda vas molim, da budete uvijek daleko, daleko od mene."

To rekavši pobrza ona u vrt dvorca i pozdravi gospođu Maricu, koja je ondje sjedila. Nakon odzdrava zapita je, kakav još imade

TIJELOVSKA PRIČEST

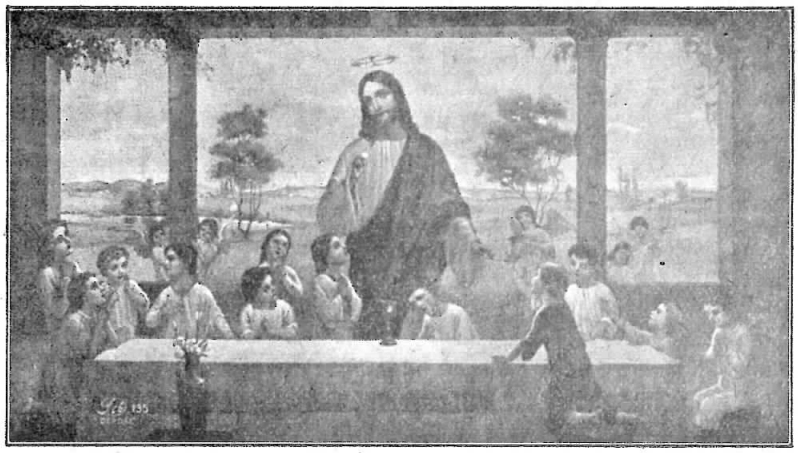

DOBRE DJEČICE

posao obaviti, i uniđe u dvorac ostavivši Marijana s njegovom tetkom.

Kad je na veče oko 10 sati zavladala posvemašnja noćna tišina u dvorcu, Ivančica nije mogla zaspati, nego je stala kraj prozora svoje čedne sobice, okrenula se k župnoj crkvi, molila i razgovarala s Gospodinom:

„Premili Isuse, Ti si se opet udostojao okušati svoju nedostojnu službenicu. Hvala Ti! Ja vidim, da me gospodin doktor Marijan voli. Moj Isuse, ta, on je o tome toliko puta kazivao svome ujaku u francuskom jeziku, da ga ne bih ja razumjela. Kako li je otvoreno govorio: Ujo, ja je volim. Ja ću s njome u domovinu u svoj dvorac, gdje je nepoznata. Tko će ondje znati, da je ona bila kod tebe služavkom. Vlada se lijepo, govori hrvatski, slovenski i njemački, pristajat će za suprugu jednoga veleposjednika i advokata. Pobožna je i čestita, a to je glavno. Isuse, premili moj Isuse, Ti si me gledao, kako se borim toliko puta sama sa svojim srcem. I ja bih mogla njega i te kako uzljubiti, a da time ni najmanje ne povrijedim ljubavi Tvoje. Da sam ja onda progovorila pred njima u francuskom jeziku, da sam otkrila svu istinu, plemeniti bi se i dobri Marijan razveselio, prigrlio bi i mene i moje dijete, i meni bi mogli svanuti bolji dani. Ja bih imala na svijetu srce, koje me razumije i ljubi. Ali ne, moj Božanski Učitelju trpljenja, ne ću, ne ću na tom svijetu više nikoje sreće do ljubiti Tebe i presvetu Majku nada sve, ljubiti svoje dijete i dovesti ga pred Tvoj oltar, to je moja najveća želja i najveća sreća. Marijan u tome jamačno ne bi bio zaprekom nikada, jer on je dobar i pobožan, ali, Gospode, za mene je najbolje, da svoje dijete dovedem k Tebi uzdignuto na svojoj žrtvi, zaodjenuto u moj majčinski samoprijegor i odricanje, orošeno mojom majčinskom suzom. Ti znaš, koliko li sam puta pred Tvoj oltar stavila orošene ivančice, a zar nije moj sin za mene najljepša ivančica? Isuse, primi, ah, primi nedostojnu žrtvu svoje uboge kćerke iz ove suzne doline. Udostoj se udijeliti mi svoju milost, da i ovu kušnju junački prebrodim, da znadem do kraja pregaziti svoje srce za ljubav presvetome Srcu Tvome... Zar ne, moj premili Spasitelju, Ti me ne ćeš odbiti?..."

Nakon toga razgovora s najvećom ljubavi svojom stala je Ivančica otirati svoje suze, a onda se ukrala iz dvorca, u noćnoj se tišini došuljala pred crkvena vrata i ondje se dugo klanjala Božanskome Spasitelju. Svoj je poklon svršila tiho pjevajući narodnu crkvenu pjesmu:

„Zdravo, sveti Sakramente,
Slatka tajno vjere svete.
Tebi um naš poklanja se,
Dive Ti se rajske čete..."

Nadodala je na isti napjev i molitvu za svoje dijete, koju je sama ispjevala:

„Molim, da mu duša bude
Kano bašća jedna mala,
Bijela Ruža da bi tude
Hostijina vječno cvala..."

(Nastavit će se). **Dr D. Hren.**

GOSPA DOBROG SAVJETA

NEPRESTANI SVIBANJ.

Mala je Jagica bila posvema zapušteno ciganče. Majka joj je bila vrlo dobra i marljiva. Rado je polazila na rad k seljacima i kod njih zaslužila štogod novaca. Radi njezina poštenja seljaci su je tako zavoljeli, da su je dvorili u šatoru za njezine bolesti, i konačno je zakopali o svom trošku na zagrebačkom Mirogoju. Poskrbili su se, da primi zadnje utjehe svete vjere, a onda su je u svečanoj sprovodnoj povorci otpremili na vječni počinak. Nakon smrti dobre ciganice ostala je mala Jagica osamljena u svome šatoru uz obalu Save. Otac joj nije bio ni malo na utjehu ili pomoć. Opijao se i u tome stanju je zlostavljao dijete. Ljudi su pripovijedali, da je on krivac, što je Jagica kljasta i hroma. Jagica je često bila sama u šatoru, dok je otac čamio u zatvoru radi krađe. Dobri su joj ljudi donosili hranu, ili se sama vukla selom od kuće do kuće moleći hranu i milostinju.

Jednom se tako Jagica dovukla i do škole. Prvi put se upoznala sa „svojom gospodičnom", kako je nazivala učiteljicu.

„Gospodično, hej, moja gospodično, molim kruha."

„Eto, uzmi Jagice, ali izađi napolje, i čekaj me pred školom," odvrati učiteljica.

Jagica ju je čekala, dobila je dar (4 filira) i željela otići.

„Čekaj, Jagice," prihvati učiteljica. „Znadeš li se ti moliti Bogu ?"

„Šta je to ?" upita Jagica.

„Znadeš li načiniti znak svetoga križa ?"

„Ha ?" opet će tupo Jagica.

Letjeli su dani nad selom kraj Zagreba i nakon mnogo dana, nakon mnogo muke naučila je Jagicu „njezina gospodična" glavne istine vjere, nedjeljnu dužnost i molitvicu Zdravo Marijo. Tupo ciganče nije bilo kadro više ni razumjeti niti zapamtiti.

Njezina je gospodična sa svojom dječicom u školi osobito lijepo obavljala svibanjske pobožnosti. U svom je razredu uredila svibanjski oltarić, donijela onamo svoj kip Neoskvrnjene, uresila ga bijelim cvijećem. U onom je kutiću njezinoga razreda kraljevala presv. Djevica u majskoj rascvjetanoj bjelini. Nakon obavljene školske obuke oko četrdesetero nevine djece sklopilo je nježno i pobožno svoje ručice, molilo uz učiteljicu litanije lauretanske, pjevalo s njome : „Lijepa si, lijepa, Djevo Marija..." Učiteljica se tome veselila u svom djetinjem srcu.

„Dječice, jeste li i vi veseli i zadovoljni, da tako slavimo svibanjsku Ružicu, našu nebesku Majku?"

„Jesmo, jesmo, veseli smo," orilo se iz onih grla.

Djeca se veselo vraćala kući. Njihova ih je čedna ali nježna svibanjska pobožnost vrlo veselila.

„Ah, ta naša gospodična, ona je naš anđelak," izusti Anica prema svojim drugaricama. „Jagice, ti sad ne smiješ u školu", proslijedi djevojčica.

„Anice !?" vikne učiteljica. „I Jagica imade dušu, neumrlu dušu."

Djeca odoše kući, a Jagica k svojoj gospodični.

„Što ste govorile i vikale, ha ?" upita Jagica.

„Ajde, dušo, i ti ćeš govoriti i „vikati", odvrati učiteljica. „Čuj, mala, danas je prvi svibnja. U svibnju moramo svakim danom napose častiti nebesku Majku."

Jagica nije mogla skinuti oka s lijepe Gospe, Bl. Djevice Marije. Molila je s učiteljicom neprestano „Zdravo Marijo". Naučila je i pjevala : „Lijepa si, lijepa, Djevo Marijo". Činila je tako svakim danom uza svoju gospodičnu. Svršio je konačno i lijep. Gospin mjesec, a Jagica je došla i u lipnju, da obav svibanjsku pobožnost sa svojim gospodičnom. Učiteljica nije mogla tupoj Jagici protumačiti, da se svibanjska pobožnost obavlja samo u svibnju. Preporučila je dakako Jagici, da svakim danom štuje prečistu Djevicu. Uboga ju je ciganica u tome slušala. Ona je obavljala tu svoju svibanjsku pobožnost svakim danom. Sa svojom se gospodičnom rastala, jer je ona bila premještena na drugu školu, ali na svoju svibanjsku pobožnost nije zaboravila nikada. Usred ljeta je iz svoga šatora odašiljala spram nebeskih visina svoju Zdravo Marijo. Tupo je buljila preda se na obali srebropjene Save i pjevala : „Lijepa si, lijepa, Djevo Marijo". Za ljute je zime znala sjediti pred kojom kućom u gradu, prosjačila je, molila je i pjevala svoju „svibanjsku pobožnost".

Ne mogu zaboraviti, kad sam jednom sreo Jagicu za ljute zime. Sjedila je pred jednom kućom i prosjačila. Molila je „Zdravo Marijo" i pjevala „Lijepa si, lijepa."

„Jagice, što radiš ?" zapitam je.

„Svibanjsku pobožnost," odgovori mi ona.

Nadario sam je i kazao joj sam :

„Jagice, danas je tvoja gospodična umrla."

Ništa nije kazala. Proplakala je, otrla je suzu, i molila „Zdravo Marijo", i kroz suzu zapjevala : „Lijepa si lijepa, Djevo Marijo..."

*

I učiteljica i Jagica mogu nas mnogo naučiti. Gospin svibanj traje mjesec dana u našim izvanjim pobožnostima, a u srcu našem treba da bude neprestani svibanj.

Dr D. Hren.

LURDSKA ČUDESA

OZDRAVLJENJE GĐE MARIJE BAUDUIN.

Gđa Baudin rodila se u Tourcoingu 30. srpnja god. 1876. Radila je kao radnica u tkalačkoj tvornici. God. 1927. u svibnju padne u tešku Pottovu bolest u moždini u hrptenjači. Žestoki su živčani bolovi započeli u glavi, a prelazili su i u lijevo rame.

Bolovi su se doskora proširili u šiji i u glavi.

Bolesnica je tako trpjela do 1. veljače 1928. godine, kad je došla u bolnicu u Tourcoingu. Do onda se pogoršala samo ukočenost gornjih udova.

Jedna radiografija u bolnici pokazala je, da je 6. moždani kralježak obolio. Međutim su joj ispitali krv i točno su ustvrdili, da je bolesnica zaražena tuberkulozom.

Još istog mjeseca 14. veljače ostavi ona bolnicu. Hirurg joj naloži, da 6 mjeseci zadrži gips na tijelu. 14. kolovoza 1928. god. skinuli su joj gips, a polovicom rujna dobila je neku spravu od željeza i celuloida. Ta je sprava imala držati grudi, zatim je imala zdjelicu za šiju i podbradak, koji je remenjem spojen sa zdjelicom tako, da se bolesnica mogla držati uspravno.

Činilo se, da bolest pravilno napreduje. No 4. veljače 1929. g. ona se podigne i sjedne na stolicu, ali se nije mogla više održati i padne. Bila je potpuno uzeta. Od ovog je časa bila potpuno nemoćna, donji su joj udovi bili uzeti. Jelo je primala samo na umjetan način, i to samo tekuće. Napokon se pojavi jedna krasta, koja se razvila do 7 cm širine.

Gđa Bauduin je vidjela, da nema nikakvog izgleda, da će bolest popustiti. Stoga zamoli, da smije sa hodočašćem iz Lila poći u Lurd. Tako ona stigne 28. kolovoza u Lurd. Bolničari su je morali više puta u postelji i u nosilima čistiti, jer se nijedno jelo nije moglo duže zadržati u njenom tijelu. 28. kolovoza dobila je djelomično kupku radi one kraste.

29. kolovoza dobila je potpunu kupku. U kupki najednom zavrisne od prevelike boli.

Malo kasnije pod procesijom sa presv. Sakramentom bila je posve mirna. 30. kolovoza ona prijeđe iz nosila u mala kolica. Mogla je da napravi nekoliko koraka, jer je uzetost pomalo nestajala. Bolesnica nije znala, da se treba javiti u Uredu za liječničke preglede, već se odmah vrati u Lill. U vlaku je već dobro hodala i jela je po volji sve vrste jela.

Gđa Bauduin došla je u Lurd po drugi put 1930. god. Ona pođe u Liječnički ured 31. kolovoza. Zaključak liječničkog pregleda glasi :

„Osoba je u izvrsnom zdravlju... Premda je svaka bol već nestala, gđa Bauduin iz bojazni još ponekad nosi svoju spravu kod težih poslova. Noću je nikada ne upotrebljava. Međutim joj mi svjetujemo, da je ostavi u Lurdu, da je ne bi ta sprava zavela u napast, da je upotrijebi, kad je već i onako potpuno zdrava. Dr Ducoulombier rekao je u ostalom u svom izvještaju od 7. kolovoza 1930. god., da ona nije pošla po drugi put u Lurd, da „izmoli već dobiveno ozdravljenje, nego da se zahvali Gospi."

Svoju konačnu izjavu ipak prenašamo na godinu dana t. j. na 29. kolovoza 1932. god., jer smo ustanovili s našim drugovima, da ćemo na taj dan moći potvrditi potpuno zdravlje, nestanak uzetosti mišića, kraste i da je prohodala iznenada.

Ovo naglo ozdravljenje potvrđeno je i time, što je gđa Bauduin već 2 godine zdrava. Ono nadilazi obične granice životnih zakona, jer ovi zakoni samo lagano djeluju kod oporavka od takve bolesti.

VJESNIK SV. JERONIMA
UREĐUJE DR JOSIP ANDRIĆ

KATOLICI I FILM

PREDAVANJE SVEĆENIKA VINKA ZORA, TAJNIKA PROSVJETNE SVEZE U LJUBLJANI, NA PRVOM HRVATSKOM KATOLIČKOM KINEMATOGRAFSKOM SASTANKU U ZAGREBU 25. VELJAČE 1932.

1. POVIJEST FILMA

Prvi pokusi oko projiciranja (prikazivanja) slika sežu mnogo dalje nego što fotografiranje. Već su se stari Kitajci time bavili. A u Evropi je radio prve pokuse na tom polju isusovac Kirschner u samostanu Heysenu kod Fulde i to koncem 16. stoljeća. Drugi izumitelj Sichner je već upotrebljavao brušenu leću (kondenzator) i neku vrst slikane staklene pločice (diapozitive), koje je pomoću svjetlosti povećavao i projicirao na zid. Oko godine 1719. počeli su Nijemci prvi izrađivati u Berlinu prikladne „laternae magicae". Sliku, koja je bila velika 10 cm, mogli su povećati na 5 m. Ali izum nije praktički napredovao, jer je s tehničkog gledišta bio sasvim nepotpun. Ipak se ta optička igračka nije ni danas izgubila.

Pred kojih 50 godina izumljena je u fotografiji prva gibljiva slikana vrpca iz celuloida, koja je pomoću bolje leće i jače svjetlosti mogla prikazivati prve „žive" slike na platnu. Film su pronašla dva brata Lumiere, koja su u Parizu godine 1895. pokazala svijetu svoj izum. Razumljivo je, da su ti pokusi bili vrlo manjkavi. Već iste je godine u prosincu bio otvoren u Parizu prvi kinematograf. To je bila senzacija prve vrsti, pa je vlasnik kinematografa pobirao masne dohotke: do 2000 franaka dnevno.

U travnju god. 1896. poveo se za Parizom i Berlin. Iza četiri godine nastali su po Njemačkoj i drugi kinematografi. No to su bile tek iznimke. Najprikladnija mjesta za filmske predstave bili su sajmovi, crkvena proštenja i uopće ona mjesta, na kojima su se skupljali ljudi nižih slojeva. Na takvim su mjestima putujući komedijanti pokazivali ljudima u panopticima i panoramama prve filmske predstave.

Ako tako pogledamo unatrag, vidimo, da su počeci filma vrlo primitivni. A moramo reći, da je put, koji je film napravio od primitivnih prikazivanja na sajmu do velikih današnjih kinematografa vrlo kratak. U tridesetak godina film je dosegao sadanju svoju snagu i važnost. Njegovo sadanje stanje vuče neprestano novo mnoštvo ljudi u svoj djelokrug. Slavni režiseri i umjetnici svjetskoga glasa podigli su film na toliku visinu, da se danas može s pravom govoriti o filmskoj umjetnosti.

Danas je film poplavio svijet. Nekoliko brojki neka pokaže njegovu današnju raširenost. Statistički podaci uzeti su iz konca godine 1930. Glavna država filmske industrije još je uvijek Amerika, to jest Sjedinjene Američke Države. One raspolažu s 20.000 kinematografa, koje posjećuje u tjednu 65 milijuna gledalaca, a to je 45 postotaka svega stanovništva Sjedinjenih Američkih Država. Engleska ima 4000 kinematografa i 15 milijuna posjetitelja na tjedan. Njemačka ima 3600 kinematografa i 15 milijuna posjetitelja na tjedan. Amerika ima 42 milijarde dinara godišnjih dohodaka od filmske industrije, na izvozu filmova osim toga zasluži godišnje 4 do 5 milijarda dinara. Njemačka sama zaslužuje deset puta manje od Amerike, a ipak je ona u proizvodnji filmova na drugom mjestu odmah iza Amerike. Vrlo se u najnovije doba šire i ruski filmovi, koji su tehnički, režijski i fotografski mnogo bolji od američkih i njemačkih, ali su svi nažalost prožeti boljševističkim idejama i protukršćanskom tendencijom. Sva filmska industrija danas je većinom u židovskim rukama i mi se katolici ne ćemo još dugo moći uspješno oduprijeti zlu, koje po svijetu širi film.

2. KULTURNI FILM I PUČKA IZOBRAZBA.

Na prvoj međunarodnoj filmskoj konferenciji, održanoj u Haagu u Nizozemskoj g. 1928., bečki je profesor Ad. Hübl održao lijepo predavanje o kulturnom filmu. Značajne su neke misli iz njegova predavanja.

NAŠA ZAHVALNOST APOSTOLSKIM PRVACIMA

(K blagdanu sv. Petra i Pavla.)

Jedini zapovijedani blagdan Spasiteljevih apostola, blagdan sv. Petra i Pavla, koji nam dolazi baš nekako evo u sredini godine, ima veliko značenje, jer nas opominje onih, koji su kao prvaci apostolski donijeli Isusovu nauku iz male Palestine u Evropu, odakle je zasjala cijelome svijetu srušivši s prijestolja Laž i osnovavši kraljevstvo Istine. Da sv. Petar i Pavao nisu kao vjesnici Isusovi došli u Evropu, tko zna, da li bi Evropa i danas bila kršćanska, kao što na pr. nije Azija ni danas još kršćanska. Možete li zamisliti, kolika bi to nesreća bila za nas, da nismo katolici nego pogani? To eto imamo zahvaliti prvacima apostolskim, na to nas podsjeća njihov blagdan. Ali zar ne vidite, kako i danas Laž još uvijek vodi borbu protiv Istine, da joj otme naše duše? Zar ne osjećate, kako sinovi pakla pred vaše noge podmeću lako upaljivi eksploziv bezvjerja u najzamamnijem ovoju grijeha, da vam, kad se najmanje nadate, razruši vjeru? A taj opasni eksploziv jest zlo štivo, zla štampa, koju vi možda baš i ne čitate, ali koja vas okružuje sa sviju strana i kojoj ćete sasvim sigurno podleći, ako se ne osigurate za vremena dobrim štivom, katoličkom štampom. Ali ako vi i čitate ovaj naš glasnik, nemojte misliti, da ste time za svoju sigurnost sve učinili. Nije dosta za sebe se pobrinuti nego i za okolinu svoju, jer ako sve oko mene plane, teško ću se i ja spasiti. I još više: svaki se od nas mora brinuti i za opću snagu katoličke štampe, te najjače obrane one svete baštine, koja nas je zapala po sv. Petru i Pavlu, to jest svete vjere katoličke. A baš za tu općenitost katoličke štampe i njeno jačanje pozvani smo na blagdan sv. Petra i Pavla, da izvršimo svoju dužnost. Taj blagdan slavimo i kao Dan Katoličke Štampe, te ako na taj dan samo dinar pridonesemo kao svoj obol za katoličku štampu, odazvali smo se pozivu Crkve i pozivu svoje nepokolebive ljubavi prema svetoj vjeri. Prinosima sviju katolika ojačana katolička štampa znat će nastaviti djelo prvaka apostolskih: rušiti vlast Laži i širiti vlast Istine, koja je jedino u nauci Spasitelja našega Isusa Krista i u kojoj je jedinoj spas svijeta. Tim ćemo ujedno pokazati svoju zahvalnost prvacima Isusovih apostola, što su donijevši svijetlo kršćanstva u Evropu učinili, da smo i mi došli u Crkvu Kristovu.

Kulturni je film dandanas pojam, koji mnogo upotrebljavamo, ali smo zapravo malo svijesni njegova bistva i značenja. Kulturni film pomaže najprije pučku izobrazbu, zatim školu. Danas se kulturni filmovi izrađuju još uvijek diletantski, zato je pučki odgojitelj i izobražavatelj prisiljen da skoro svaki kulturni film preradi. Razumljivo je, da tu dosta odlučuje i različiti nacionalni ukus pojedinih naroda. Stoga treba pojedini kulturni film za različite prilike i različite ljude prekrojiti i preraditi. Bečka filmska centrala „Urania" daje sve kulturne filmove, koji dođu u Austriju, kakvom učenjaku i pučkom odgojitelju da ih pregledaju, prerade i opreme novim tekstom.

Najvažniji je zadatak pučke izobrazbe bez sumnje uzgoj i oplemenjivanje narodnog ukusa. Zato je njezina prva dužnost da se bori proti neukusnim modernim zabavama, kakve nude umjetnički i etički manje vrijedni filmovi (kičfilmovi, šundfilmovi). To je najprije moguće postići pozitivnom pučkom izobrazbom, i to prije svega reformom filmskih predstava. Kulturni film mora imati pristup u sve kinematografe i tamo mu moramo osigurati bolje mjesto i više prikazivanja. Sav naš rad mora težiti, da gojimo kulturni film nesamo izvan kinematografa, nego i u njima samima, i da kulturni film služi budućim generacijama kao dopuna u izobrazbi.

3. DOBRI FILMOVI.

Slavni njemački isusovac Friedrich Muckermann izdaje u mjestu Essen tjednik „Film-Rundschau", u kojem izlaze pored drugih aktuelnih filmskih članaka i ocjene filmova, koji dolaze u promet. Ovdje su za ovaj osvrt izabrani iz zadnjega godišta tog tjednika oni filmovi, koji su ocijenjeni kao dobri i moralno besprikorni. To će prije svega zanimati ona naša društva, koja imaju stalne filmske predstave. Naša je nakana, da bi društva zahtijevala od firma, kod kojih posuđuje filmove, jedino one, koje mi ovdje navodimo, da tako zagrebačka filmska poduzeća budu prisiljena naručivati dobre filmove.

Spomenuti dobri filmovi bili bi ovi: „Švejkova kći" (Paramount-film); „Pat i Patachon, slijepi putnici" (Njemačka); „Spomenik velike ljubavi" (Ufa-film); „Harold ima smolu" (Parufamet-film); „Rin Tin Tin među tražiteljima zlata" (Parufamet-film); „Song" (Njemačka); „Strah" (Angst); „Slon Nuri"; „Bijela tajna" (Ruski film Terra); „Požar" (Njemačka); „Sudbina svijeta" (Der Herzschlag der Welt); „Haroldova draga punica" (Amerika); „Što želi lijepa žena?" (Amerika); „Bezbožna djevojka" (Amerika); „Neboder" (Amerika); „Robert i Bertram" (Njemačka); „Povratak" (Njemačka); „Stari Heidelberg" (Amerika).

4. BORBA ZA DOBAR FILM.

Nijedna se država dovoljno ne brine za film. Oprašta možda od takse kulturne filmove i možda zakonom zabranjuje uvoz tuđih filmova, da zaštiti domaću industriju — i to je sve. A ipak je u interesu svake države, da ona sama ima neposredni upliv na filmsku produkciju i da se na taj način brine za dobar film. Možda će država naskoro otkriti na tom polju važne i velike dužnosti, koje na nju spadaju.

Ono, što država zaboravlja, uspješnije rade drugi. Tako se mnogo disputira, kritizira i napada filmska industrija te se u zadnje vrijeme u tom pogledu opaža ipak neki uspjeh. Filmska produkcija postaje širokim narodnim slojevima pristupačnija. Jer film, koji je toliko obećavao a još više odrekao, ne smije isključivo ostati svojina filmske industrije.

Već se s pravom šire velike organizacije, koje hoće da imaju upliv na produkciju filma. Najvažnija i najdalekosežnija zadaća dobiti utjecaj na zabavni film (Spielfilm). Katoličke organizacije u Njemačkoj na primjer imaju u tom svrhu posebne filmske komisije, koje obilaze kinematografe, pa za filmove, koji su doista dobri i koji zaslužuju priznanje, vrše agitaciju te na taj način pomažu takvom filmu do uspjeha. A to je vrlo važno. Tako i komunisti u Njemačkoj imaju slične filmske komisije, koje vrše propagandu za svoje filmove. Jednako rade i socijalisti, ali s mnogo manje sreće.

Katolička radnička društva dala su pred kratko vrijeme za sebe izraditi vlastite propagandne filmove. Njihovo stručno glasilo „Der Deutsche" donosi već više godina filmske kritike. Ima nekih mjesta s posebnim kinematografima, u kojima se pored kulturnih prikazuju samo dobri filmovi. Jedan između prvih takvih kinematografa bila je „Urania" u Berlinu, koja se morala zbog različitih neprilika zatvoriti. Kinematograf istog imena

DOBRA KNJIGA

Najraširenij i najbolji hrvatski roman jest roman „ZLATAREVO ZLATO", što ga je napisao August Šenoa, najveći hrvatski pisac. Ta nam knjiga prikazuje Zagreb, hrvatski glavni grad, u doba prije 360 godina. Taj stari Zagreb uzveličan je u ovom djelu više nego li je to ikoji drugi hrvatski pisac dosad učinio. I eto tu knjigu izdalo je sada i naše Hrvatsko Književno Društvo sv. Jeronima u svojoj Knjižnici Dobrih Romana tako lijepo, da to doista služi na čast ovom krasnom hrvatskom djelu. Budući da je to najraširenija i najpoznatija hrvatska pripovijest, treba da se nađe u svim hrvatskim kućama. Nikad zgodnije prilike nego evo sada. Neka nabave ovo najnovije izdanje „Zlatareva zlata" iz svetojeronimske Knjižnice Dobrih Romana. Knjiga ima 248 stranica i krasnu sliku od umjetnika V. Kirina, te stoji 30 Din (uvezana 40 Din), a za pretplatnike samo 20 Din (uvezana 30 Din). Narudžbe prima Knjižnica Dobrih Romana, Zagreb, Trg Kralja Tomislava 21.

Knjižica za svibanj. Nedavno je izašao iz štampe molitvenik „SVIBANJ ZA SVAKOGA", koji je napisao Talijanac K. Romano, a za hrvatski jezik priredio Don Ivo Vuletin. Raspoređen je tako, da za svaki dan Marijina mjeseca svibnja ima u tom molitveniku po jedno razmatranje iz života Blažene Djevice, zatim po jedan primjer Marijine pomoći ljudima, koji su joj se utjecali, i napokon pobožni uzdah ili molitva. Svakome će dobro doći ovaj lijepi molitvenik za dnevno razmatranje i mi ga našim čitateljima najtoplije preporučamo. Izdala ga je Hrvatska knjižara u Splitu.

DAROVI ZA HRVATSKI OLTAR U JERUSALIMU

Osim dosada oglašenih darovatelja darovali su za gradnju oltara Kraljici Hrvata u Jerusalimu još ovi darovatelji: Po 300 Din: S. Martinović iz S. — Po 281 Din: Kata Sertić (za sebe i Lojze, Mary Sertić te Jurja i Baru Kraljevac iz J.) iz Schumachera i M. Milković (za sebe, Ivana, Anu, Janju, Martu, Mariju, Nikolu i Luku Milković iz S.) iz Rochester Mary. — Po 250 Din: P. Mačuso iz San Paula. — Po 100 Din: J. Martinović iz S., V. Prčić i J. Prčić iz S., S. Kranjec iz Zagreba u J. Lončar iz F. — Po 56 Din: T. Pleše iz Forbes Roada i A. Ozanich iz Lasing Mich. — Po 50 Din: K. Popović iz S., V. Matković iz S., E. Trbojević iz Zagreba, Đ. Šoštarić iz K. — Po 40 Din: D. Sveer iz Zagreba. — Po 30 Din: M. Sporiš iz S. Z., T. Progli iz P. M., J. Parčetić iz S., M. Šklebar iz Zagreba, M. J. Matković iz L. G. u R. Nemet iz V. — Po 25 Din: M. Pešti iz V., D. Komorski iz Zagreba i S. Križan iz B. Wisconsin. — Po 20 Din: M. Schmidlehner iz V., T. Herceg iz K., N. N. iz Sl. P., Lj. Mihalić iz Zagreba, M. Šemera (za sebe i majku), A. Hajduk iz K., R. Mihelić iz S., Mirko Mihelja iz Zagreba, M. Bogut iz D. R., E. Vuić iz D., I. Horvat iz N., T. Figač iz S., J. Mavrović, D. Kinučić i M. Pavačić iz D., P. Putica iz T. i R. Bauer iz V., A. Čolić iz B., Ć. Šojat iz Z. — Po 15 Din: I. Bogetić iz M., B. Brunović iz Zagreba M. Kuterovac iz J., E. Siče iz L., A. Matanović iz D. — Po 13 Din: M. Dobrović iz B., N. Curb iz D. — Po 11 Din: M. Budicki iz Z. — Po 10 Din: V. Čargonja iz S., A. Gabaj iz H., L. Bučan i L. Glasovac iz B., I. Zebec, J. Gerić, S. Leskovar, A. Pongračić i M. Pintarić iz P., V. Pavlić, T. Boltek, M. Pavlić i D. Marković iz V., V. Politeo iz S., M. Andrijević iz B., Z. Gašparac iz P., P. Dulić iz P. B. Dulić iz Ž., V. Šarčević iz Ž., I. Stipić i V. Dulić iz P., P. Mareković iz Beograda, L. Žugec iz N., F. M. Kolar iz D., N. Perković iz S., M. Ogrizek, I. Očko, F. Jurić i A. Orel iz H., K. Šabol iz T., K. Aničić, K. ud. Aničić i M. Janović iz S., D. Krsnik iz P., K. Tangar iz K. G., T. Milniković iz K., M. Glavinić sakupila od četiri osobe po 10 Din, A. Tanić iz B., V. Kaličanec iz B., S. Bek i K. Župić iz B., J. Takač, M. Bejo, F. Vabrušek, M. Budina, K. Matković, R. Zglavnik i S. Pihač iz L., Z. Haisan iz Zagreba, A. Urek iz Z., S. Milak, J. i A.

u Beču i danas sjajno vrši svoj posao s razlikom, da proizvodi i širi samo kulturne filmove. Dobro rade i slični kinematografi u Düsseldorfu i Nürnbergu. Razumljivo je, da takvi doista solidni kinematografi prave osjetljivu konkurenciju drugim kinematografima. Na taj način filmska poduzeća dolaze do spoznanja, da time, što udese dobar program, stvaraju sebi stalnu publiku i tako osiguravaju svoj opstanak i još bolji uspjeh.

Tako u Parizu radi pet kinematografa, koji su sebi stavili u zadaću, da drže na dostojnoj visini filmske programe. Ti intimni kinematografi prikazuju umjetnički savršene stare i nove filmove iz svih zemalja i imaju stalnu publiku, koja doista dolazi u kino, da s umjetničkim užitkom prisustvuje filmskom programu.

I u Sloveniji je zanimanje za film dosta živahno. Ima lijepi broj pučkih kinematografa, koje Prosvjetna Sveza opskrbljuje programom. U mjesta, u kojima nema dvorane za kino, pođe na želju društva svezin kino-operater s posebnim pokretnim kino-aparatom i tako priređuje filmske predstave.

5. MEĐUNARODNI KATOLIČKI FILMSKI URED.

U Haagu je na prvom međunarodnom katoličkom filmskom kongresu g. 1928. bio ustanovljen međunarodni katolički filmski ured s ovim mislima vodiljama:

A. P o t r e b a. Katolici svih zemalja uviđaju potrebu zajedničkog rada na filmskom polju. Film je po svom bistvu međunarodan i nije omeđen jezičnim međama. Ako dođe bilo odakle, može posvuda koristiti, odnosno štetovati. Proizvodnja dobrih filmova je tim ugodnija i lakša, što su u tješnjoj vezi oni, koji filmove proizvode ili ih šire. Zato je obrana vjere i morala od zlih filmova to uspješnija, ako se u isto vrijeme i sporazumno u različitim zemljama vodi. Preduvjet toga zajedničkog rada jest stalna organizacija. U tom smislu su se izjavili u Haagu na rečenom kongresu, održanom od 23. do 25. travnja 1928., zastupnici 18 naroda i tako je bio ustanovljen međunarodni katolički filmski ured.

B. N a č i n d j e l o v a n j a. Međunarodni katolički filmski ured treba prije svega smatrati centralom, koja bi svakoga u svakom pogledu svjetovala u stvarima, koje se tiču proizvađanja filmova. Taj katolički filmski ured priznaje i izričito izjavljuje, da katolici moraju učestvovati pri nabavljanju, širenju i posuđivanju filmova, pa će stoga nastojati, da po svojoj moći to čisto trgovačko poslovanje podupre. Izvršenje tih trgovačkih poslova ne spada na njegov djelokrug. Da pri toj stvari može što bolje i što idealnije zastupati katoličke interese, odriče se svakog materijalnog probitka.

Konačno međunarodni katolički filmski ured želi raditi sa svima, koji su pripravni da na tom polju i u tom smislu djeluju.

C. S v r h a. U smislu potreba, koje su dovele do ustanovljenja međunarodnog filmskog ureda, taj ured sebi postavlja ove ciljeve:

1. Proučava s katoličkog stajališta sva kulturna, naravna i socijalna pitanja, koja će se pojaviti u razvoju filmske produkcije, i traži zgodna sredstva za pravilno njihovo rješenje.

2. Širi među katolicima svijest, kakve koristi zapravo treba da od filma očekuju, i upozoruje ih na štete i opasnosti, koje film u sebi skriva.

3. Potanko sakuplja sva obrtna i pravna pitanja, koja se tiču toga, da katolici što uspješnije mogu učestvovati u proizvodnji filmova.

4. Uzdržava vezu među različitim katoličkim zemljama, koje se bave proizvodnjom filmova, i savjetom pomaže, da se po katoličkim društvima uvede dobar film.

5. Proizvađačima, trgovcima i posuditeljima filmova iznosi pred oči pravedne zahtjeve katolika nagovarajući ih na sudjelovanje u tom smislu i po mogućnosti zapriječujući njihove pogubne nakane.

Milak, J. Ipša i I. Žugec iz N. M., A. Bačić, M. Sokičić, K. Benakovac, L. Galović, M. Lončarević i M. Balentović iz Ž., M. Jurašić iz Zagreba, A. Reven iz Z., N. N. iz Z., E. Antonić iz B., J. Jovan iz P., V. Kovažik iz K., A. Novak iz Z., A. Ihas iz K., V. i M. Balić iz C., M. Budinčević, K. Ivandekić i dvije N. N. te osam sestara iz S. po 10 Din., M. Domitrović iz D. R., J. i N. Tikvicki iz S., T. Mogoroš iz D. M., M. Kopić iz P. S., A. Kadić iz G., K. Zvonarević iz N., B. Rojc, M. Jevak i I. Sečen iz M. E. Vitrisal, J. Filipović, J. Čurin i M. Josić iz V. — Po 8 Din: S. Poje iz K. — Po 5 Din: M. Pintarić iz P., M. Trošćan, J. Hajdinjak, E. Hajdinjak, M. Jesenko, M. Puž, B. Legin iz L., M. Prčić, J. Tumbas iz S. i I. Mihelić iz Č. 20 Din.

Svima, koji se u plemenitosti svojoj dosad sjetiše kojim darom ove svete stvari, neka bude po zagovoru Nebeske Kraljice od Previšnjega stostruka plaća! Neka ne zaostane za njima nitko, tko u sebi osjeća iole ljubavi za svoje hrvatsko i katoličko ime, koje treba da se za sva buduća vremena proslavi oltarom u čast Kraljice Hrvata u najsvetijem gradu svijeta, u Jerusalimu. Već dosadašnji prinosnici i darovatelji dokazuju, da će ostvarenje ovog oltara, tog našeg ponosa narodnog u Spasiteljevoj i Gospinoj domovini, zaista moći biti oživotvoreno. Zavisi samo još o daljnjim prinosima i darovima, kada će to moći biti. Što prije budu stizali i ostali darovi, što se prije odazovu kojim darom i oni, koji dosad još nisu poslali svoga dara i prinosa, to prije će ovo uzvišeno djelo biti provedeno. Neka na to misle osobito u ovom Marijinu mjesecu svibnju svi, koji ovo čitaju i koji treba također da prinesu svoj obol u čast Kraljice Hrvata. Sve neka kraljica svibnja unaprijed obilno blagoslovi!

POKOJNI PRETPLATNICI

Uglješić Luka, poštar, Božava. — *Veršec Josipa*, činovnica ban. uprave u Zagrebu, revna širiteljica lista „Naše Gospe Lurdske" i dobitnica prošlogodišnjeg natječaja za besplatan put u Lurd. — *Jurak Zlata*, Sisak. — *Danko Rado* pk. Stanke, Opuzen. — *Geržanić Marija*, Senj. — Počivali u miru! Preporučamo ih u molitve naših čitatelja.

DAROVI ZA LIST „NAŠE GOSPE LURDSKE"

Kučera Anka, Varaždin, u zahvalu za primljene milosti, Din 20.—; Rihlaršić A., Sarajevo, Din 3.—; Vj. Šoš, Osijek, u zahvalu za pomoć u teškoj bolesti Din 20.—; K. Gelo, Bučići p. Travnik, u zahvalu za uslišanu molbu, Din 20.—; M. Thiel, Vinkovci, u zahvalu za pomoć, Din 40.—; Antun Vračić, Lužani, za raširenje glasnika Din 19.50; Katica Sever, Split, u zahvalu za ozdravljenje dobrog prijatelja Din 25.—; Ganza don Bartul, Dicmo, Din 11.—; Paula Horvat, Karlovac, Din 6.—; Agneza Cavčić, Brod na S., Din 35.—; Marija Kučić, Kraljevica, Din 50.—; M. Kolundžić, Sarajevo, Din 50.—; Josip Bohm, Ernestinovo, Din 30.—; Josipa Ludvig, Osijek, dar za uslišanu molitvu, Din 20.—; Filipina Matković, M. G., Din 10.—; Marija Vrcan, Benkovac Din 25.—; Ivan i K. Tomić, Vis, Din 30.—; Marija Skok, Ravna Gora, Din 15.—; M. Grobelnik, Celje, Din 15.—. Gržetić Vjera, Gabonjino, Din 10.—; Gabrić Stj., Subotica, Din 10.—; Kvaković Stj., Koprivnica, Din 15.—; Vasić Zora, Zagreb, Din 8.—; N. N. Praputnjak, Din 10.—; Pudleiner Fran, Sušine-Đurđenovac, Din 20.—.

Spomen iz Svete Zemlje svakoj hrvatskoj kući jest cvijet iz Jerusalima, koji je blagoslovljen na grobu Isusovu i na mjestu smrti Marijine. Takav cvijet dobiva svatko na dar, tko daruje najmanje 10 dinara za hrvatski Gospin oltar u Jerusalimu.

Drugi međunarodni katolički filmski Kongres bio je u Münchenu od 17. do 20. lipnja 1930. Na njemu su bile zastupane: Francuska, Belgija, Švicarska, Austrija, Litva, Italija, Španija, Čehoslovačka, Engleska i Jugoslavija.

U međunarodni katolički filmski odbor (komité) bili su izabrani na tri godine: za predsjednika dr Ernst (München, Njemačka) za direktora kanonik Reymond (Pariz, Francuska), za odbornike kanonik Brohée (Belgija), P. Bemelmanns (Rotterdam, Nizozemska), kanonik Canzioni (Milano, Italija), P. Frelings (Köln, Njemačka) i P. Rummler (Beč, Austrija). Međunarodni katolički filmski ured ima sada (za tri godine) svoje sjedište u Parizu.

Spomenute su države bile zastupane na kongresu sa preko dvjesta delegata. Izdane su bile ove rezolucije:

1. Katolici cijeloga svijeta neka obraćaju posebnu pažnju na izvanredan upliv, koji film vrši na duh i srce pojedinog čovjeka, i neka stave sebi u dužnost, da se bave filmskim pitanjima. Odatle slijedi potreba, da se u svakoj zemlji osnuje katolički filmski odbor (komité).

2. Neka pokažu svoju dobru volju time, da kane sudjelovati u svjetskoj filmskoj industriji.

3. Na temelju različitih izvještaja kongres zahtijeva: *a*) Filmsku cenzuru u svakoj državi; *b*) Izdašnu obranu vjerskog i moralnog katoličkog čuvstva i ujedno dostojno zastupstvo u filmskim cenzuralnim komisijama; *c*) Zaštitu omladine i posebne odredbe, po kojima bi omladinsko sudjelovanje kod filma bilo dovoljno zaštićeno.

4. Kongres zahtijeva, da se poučni i kulturni film s obzirom na šaljivi pridodatak ne isporeduje sa kazalištem i zbog toga potpuno oprosti od svih taksa.

5. Kongres zahtijeva od vlasti i napose od katoličkih poslanika, da filmskom pitanju posvete posebnu pažnju, da porade oko nesmetanog širenja poučnog i kulturnog filma i oko toga, da dobar film u većoj mjeri nego dosada postane uzgojno, prosvjetno i zabavno sredstvo.

(Svršit će se.)

Kada nešto nije u redu

u probavnim organima tijela, to se očituje na razne načine. Tako čovjek na primjer nema apetita, osjeća često odvratnost od jela, nešto ga podjedno draži na podrigivanje, jelo mu teško leži na želucu, muči ga glavobolja, osjeća se umornim, teško se da de na rad, zlovoljan je i nema naravno urednu stolicu.

Kada sa apetitom, probavom te sa radom crijeva nismo zadovoljni, onda nam dobro dolaze Fellerove Elsapilule, koje pouzdano i brzo djeluju, posve su neškodljive, ne draže crijeva i polučuju laku stolicu. Fellerove Elsapilule jačaju želudac i čisteći tijelo, čiste ujedno i krv. 6 škatulja Din 30·—, 12 škatulja Din 50·— već sa pakovanjem i poštarinom kod ljekarnika

EUGEN V. FELLER, STUBICA DONJA, Centrala 196. (Savska Banovina).

Odobreno Minist. soc. pol. i narodnog zdravlja. Sp. br. 509 od 24. III. 1923.

ZAHVALE I DAROVI

Frana Bratić ž. Josipa, Šibenik. Nek mi cijeli svijet pomogne hvaliti i slaviti moju dragu Gospu Lurdsku, koja me je čudnim načinom, medicini nepoznatim, ozdravila. Nazad tri godine osjetila sam teške bolove u pasu. Doktor izjavi, da je potrebna operacija, jer u žuči ima kamenčića. Meni je to veoma teško bilo, jer sam za drugo već 2 puta bila operirana. Vrućim oblozima malko mi se umanjila bol. Kad se ove godine približilo vrijeme devetnice Gospi Lurdskoj, odlučih, da je činim i to u crkvi, iako nigdje nijesam vani izlazila radi teškog hodanja zimi. Devetnicu sam redovito obavljala svaki dan i vruće se molila dragoj Gospi. Tri dana pred blagdan sv. Josipa nenadano me spopali tako teški bolovi, da sam mislila više na smrt nego li na drugo. Nije ništa koristilo. No poslije tako teških časova, bolesti su jenjavale. Riješih se žučnog kamena. Liječnik me je tačno pregledao pa izjavio: „Vi ste sretna žena, za koju se neki veliki svetac molio Bogu, čestitam, ovaj je kamen iz žuči, još neviđen, a trebat će za proučavanje na medicinskom fakultetu." Ja sam ga za uspomenu slikala, a velik je kao golubovo jaje. Dr Oskar Novak veli, da je taj kamen samo čudom mogao izaći i stvrdnuti se u jedan komad, jer u žuči bude pedeset, sto i više sitnih kamenčića. Hoće li me unaprijed hvatati bolovi, ne znam, za sada ih ne osjećam. Odlučila sam poslati javnu zahvalu u Gospin Glasnik i primati ga doživotno, a za raširenje glasnika šaljem 100.— dinara. Hvala ti i sto puta hvala, draga moja Gospo Lurdska! — *Anica Ulrich, Vinkovci.* Pred ispit obratih se našoj Nebeskoj Majci, da mi udijeli milost da ga sretno položim. Bl. Djevica me je uslišala, na čemu joj najtoplije zahvaljujem. — *Magdalena Viethe, Bjelovar.* Za sretnu operaciju i da što prije ozdravim preporučih se Bl. Dj. Mariji, koja me je i uslišala. Zato neka joj je hvala i slava kroz sve vijeke. — *Ivanka Momčilović, Fojnica.* Imala sam tešku glavobolju. Utekoh se Majci Božjoj Lurdskoj, obećah primati njezin glasnik i, ako ozdravim, javno se zahvaliti u njemu. Majka Božja me uslišala i ja sam posve zdrava. Šaljem za raširenje glasnika Din 20.—. — *Marija Šklebar, Zagreb.* Vruće sam molila dragu Majku Božju, da mi svojim zagovorom izmoli od svoga Sina jednu veliku milost. Obećala sam dragom Isusu devet sv. Misa za duše u čistilištu i da ću se osim toga pretplatiti na glasnik Naše Gospe Lurdske i u njemu se zahvaliti. Kako nemam riječi, kojima bih mogla reći svoju hvalu za ovu veliku primljenu milost, to molim Bl. Dj. Mariju, da Ona mjesto mene zahvali svome Sinu za ovu i sve ostale milosti, koje sam dosada primila. (Prilažem mali dar za list Naše Gospe Lurdske). — *M. Kolundžija, Sarajevo.* Bolovala sam nekoliko godina od nepodnosljive, teško prolazne bolesti, i što sam god poduzimala, ostalo je bez uspjeha. Obratila sam se Našoj Gospi Lurdskoj, Sv. Antunu i Sv. Tereziji od Malog Isusa: Nikada mi nijedna molba dragoj Gospi nije ostala neuslišana, tako ni ova — te sam potpuno ozdravila. Zato evo ispunjavam obećanje, te se javno zahvaljujem našoj Gospi Lurdskoj na Njenoj velikoj milosti i prilažem Din 50.— za proširenje Njenog glasnika. — *Kraljić Jele, Omišalj,* poslala dar Majci Božjoj za ozdravljenje majke i sestre u iznosu od 30.— dinara.